XII. évfolyam, 32. szám
1956. augusztus 9.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

EGY KIS MEGLEPETÉS...

Az egyiptomi rádió ajándékműsora

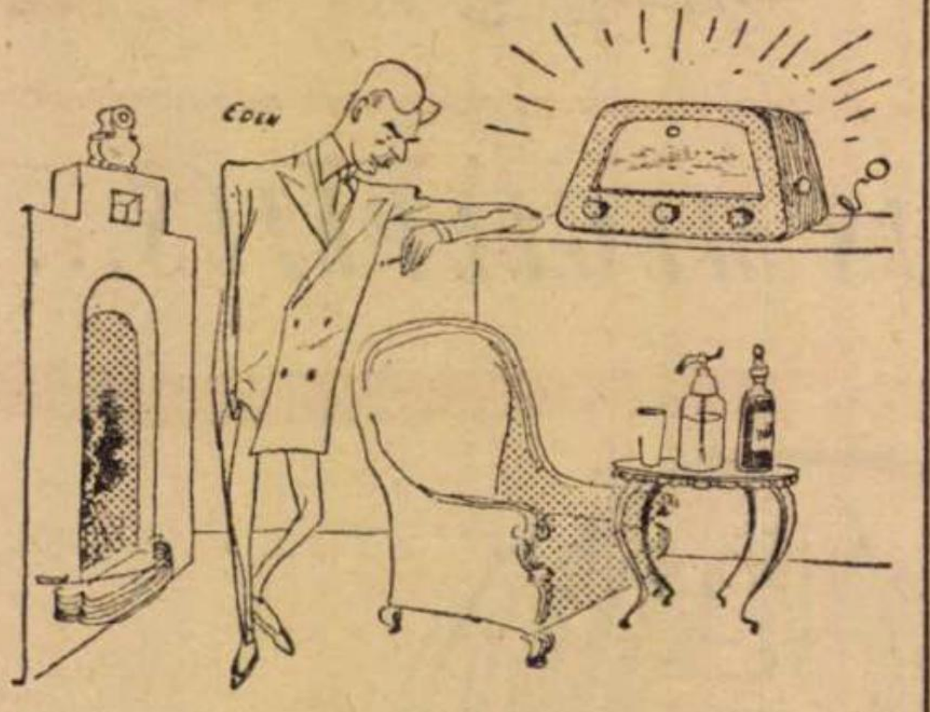
a Szuezi csatorna dolgozóinak

Jegyezzék meg ezt a dalt!

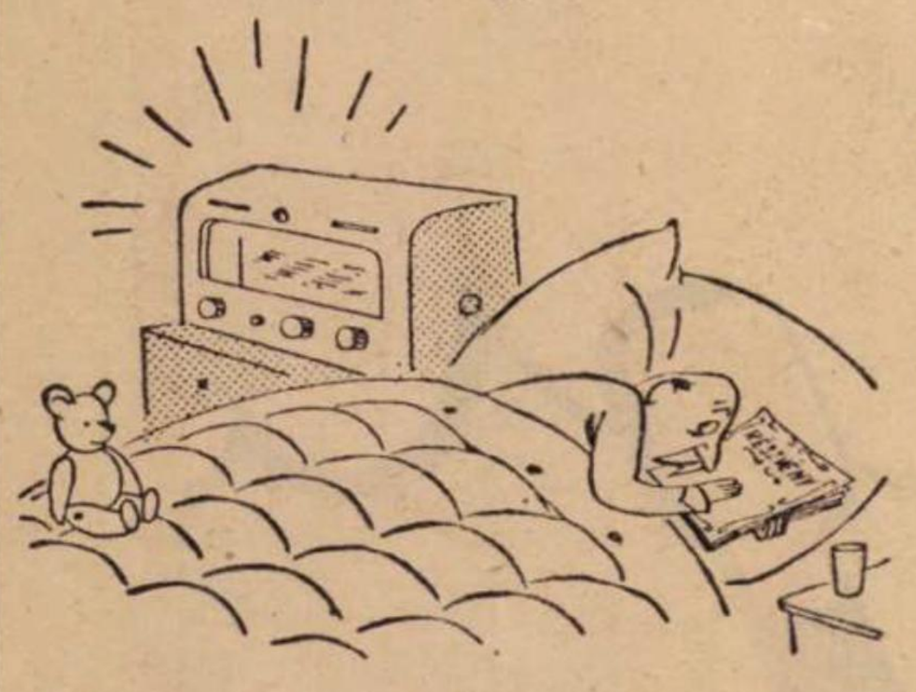
— Nem történt semmi, csak elváltunk csendben...

Válaszolunk hallgatóinknak

— Az államosításra azért került sor...

Jó éjszakát, gyerekek!

— Volt egyszer egy Szuezi-csatorna társaság...

Frissen, vidáman!

— Zenés műsor a munkából induló részvényeseknek...

Relativitás

Ahogy a magyar nóta mondja, nagyon okosan: „Ahogy én lakom, nem lakik úgy senki." Még egyszerűbben: rossz lakásviszonyok között élünk, feleségemmel együtt. Egyszerű, kis albérleti szobában lakunk, háromszázért.

Én a tettek embere vagyok és más lakásra vágytam. Szerencsére, a sógorom nővére volt olyan kedves és meghalt kilencven esztendős korában — csak mostohanővér volt — maga mögött hagyva egy társbérletet a Wesselényi utcában.

Kiigényeltem. A társbérletet. Jövendőbeli otthonomat meg sem néztem, nem érdekelt, mert tudtam, hogy csak jobb lehet, mint jelenlegi albérletem, ahol háziasszonyom és főbérlőm, Toller úr, eszelősen ragaszkodik a havi házbérhez, hiába tartozom neki hónapok óta, nem tud belenyugodni a megváltoztathatatlanba.

Persze, a főbérlő élete sem fenékig tejfel. De még bokáig sem, mert a kétszobás lakásban nyolc albérlő húzza meg magát és ezek közül sem fizet csak az egyik, az is felváltva és még ő sem azzal a lelkesedéssel és vadsággal, ami a szilaj albérlőket a pontosan fizetőket annyira jellemzi.

Toller úr több ízben kijelentette:

— Nálam egy albérlő vallásosan, ahogy jön az elseje, fizessen, vagy repül, vagy tabula rázát csinálok, vagy tünődhetnek a sötétben, ha lezárom a gázt és a villanyt!

Hiába prédikált azonban Toller úr egy újkori hittérítő lelkesedésével, nem sokat használt. Az albérlők lazán viszonyultak a fizetéshez és úgy viselkedtek, mint a pogányok.

Ezért tehát oda sem figyeltem az új társbérletre, mert Toller úr garderobe-szobájánál biztosan jobb lesz — gondoltam.

Beadtam az igénylést. Mindenkit érhet lakás, — gondoltam és vártam. De egyre nyugtalanabbul. Végre már nem bírtam tovább Toller úr izgalmát és amikor beváltotta fenyegetését; elzárta a gázt és a villanyt, megrohamoztam a lakáshivatalt, délután, négy órakor, amikor nincs félfogadás és így nyugodtan lehet érintkezni a főnökökkel, a Minden Lakások Uraival.

Pillanatok alatt szemtől-szemben álltam az előadóval, egy hervadt, gyérhajú fiatalemberrel, aki érthetetlenül motyogott egy ideig, rám sem nézett, csak az aktával beszélgetett, mire megkockáztattam:

— Alszik ön most, vagy magában beszél kartársam?

Kartársam még mindig az aktát nézte és úgy rémlett, mintha egyes szavakat már megértettem volna, bár furcsán hangzott:

— Ön volt az egyetlen igénylő erre a lakásra, tehát nem kaphatta meg.

— Indokolás? — érdeklődtem reménykedve, hátha nem alszik el végleg a fiatalember.

— Ugyanis a másik igénylő kilátásba helyezte, hogy leválasztja a lakást.

Erre elrohantam a Wesselényi utcába, megnézni a társbérletet, leválasztható-e? Semmit sem értek műszaki dolgokhoz, de meg akartam kezdeni a nyomozást.

A ház külseje és belseje riasztó volt, szerencsére a rozoga lépcsőkön nem is kellett felmennem, mert a szóbanforgó „bérlemény" a földszinten éktelenkedett.

Becsengettem. Egy hatalmas, kövér, nagybajuszú öregasszony nyitott ajtót, aki feltűnően hasonlított Hindenburg tábornokhoz, bár civilben volt.

— Szeretném látni a lakást, amit kiigényeltem.

— Nézze uram — visított a nő (mintha tűvel szurkálták volna a dobhártyámat) — látom, maga rendes ember, magának megmondhatom, hogy aki ide belép, mint társbérlő, annak én, ezzel a baltával verem szét a fejét, aztán megyek a rendőrségre, mert tudom, mi az illem. Már voltam is ott többször, mert én mindennap beszélek Hantosnéval, nyugodjék békével.

— Az elhúnyttal tetszik beszélgetni mostanában? — kérdeztem, mert szeretem a nyílt dolgokat.

Az öregasszony bajusza idegesen megrezzent:

— Vele. Minden éjjel eljön hozzám. Tegnap is itt volt. Mondtam neki, nézze Hantosné, nyugodjék békével, ne járjon most már annyit énhozzám, hiszen maga meghalt és értse meg, hogy nem én loptam el a bútorait.

— Aha. Szóval, az elhúnyt bútorait ellopták?

— El. Igaz, hogy én vittem ki a trümót, meg a szezlónt, amikor még eszméletlen volt, de nem halt meg — mondtam a megboldogultnak — és hagyjon engem békén azzal a hatszáz forinttal, értse meg, nem én loptam el, otthagytam kétszázat, az nem tűnt fel magának — mondtam neki és arra már emlékszik, hogy egyszer a gázt, vagy a villanyt én fi-

zettem ki maga helyett? Hát lopom én a pénzt?

— Minden lehetséges — mondtam diplomatikusan.

— Azt az IKA-csomagot, amit kapott, felbontottam, fel én, az igaz, el is adtam, de csak azért, hogy levest főzzek magának aztán nem adtam oda, az igaz, de magának akkor már mindegy volt, minek ápoltam volna, amikor már az orvosok is lemondtak magáról?

— Persze, az orvosok jobban értik az ilyesmit — nyugtattam meg, mert nagyon izgatottnak látszott.

— És ne féljen Hantosné, mondtam neki, nyugodjék békével, nem adom oda senkinek a maga szobáját és különben is Hantosné, nyugodjék, mocskos asszony volt maga, amíg élt, olyan piszok van itt a lakásban, hogy már nem is takarítok, mert minden mellékhelyiség használhatatlan, ami nem lenne baj, de a fürdőszoba is — nyugodjék — és a lakásban patkányok is vannak, ami helytelen.

Fölényesen elmosolyodtam, mert ekkor már láttam, hogy az öregasszony teljesen bolond:

— Piszkot, azt látok, de hol vannak itt patkányok?

— Például itt — mutatott nyugodtan a lábam elé, ahol egy feltűnően csúnya patkány nézett rám rosszkedvűen, de vizesen, ahogy éppen kijött a csatornából, ahol társbérletben lakott.

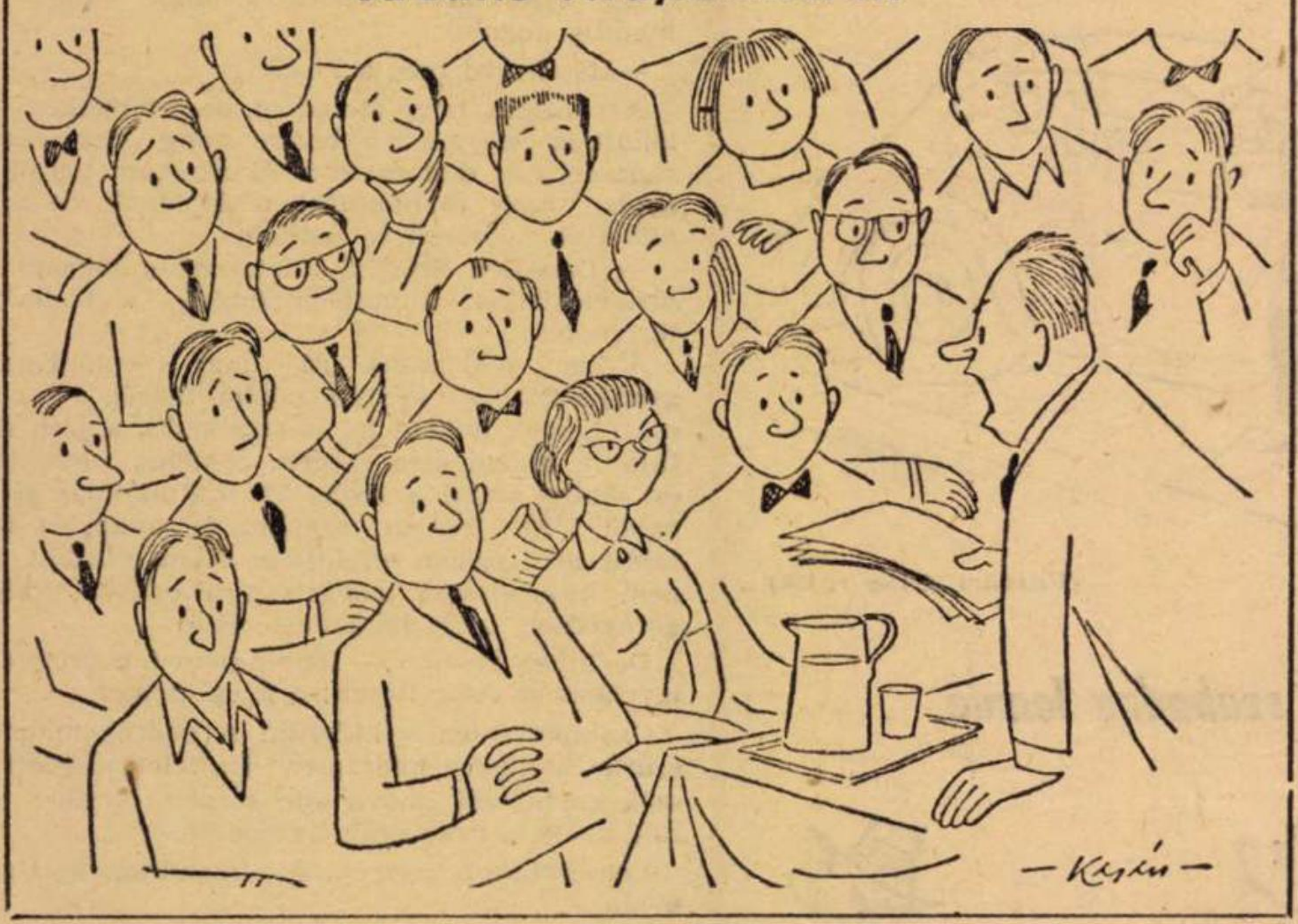
Hazarohantam, hogy hálával és szeretettel megcsókoljam ősz háziuram, Toller úr hervadt kezét.

Királyhegyi Pál

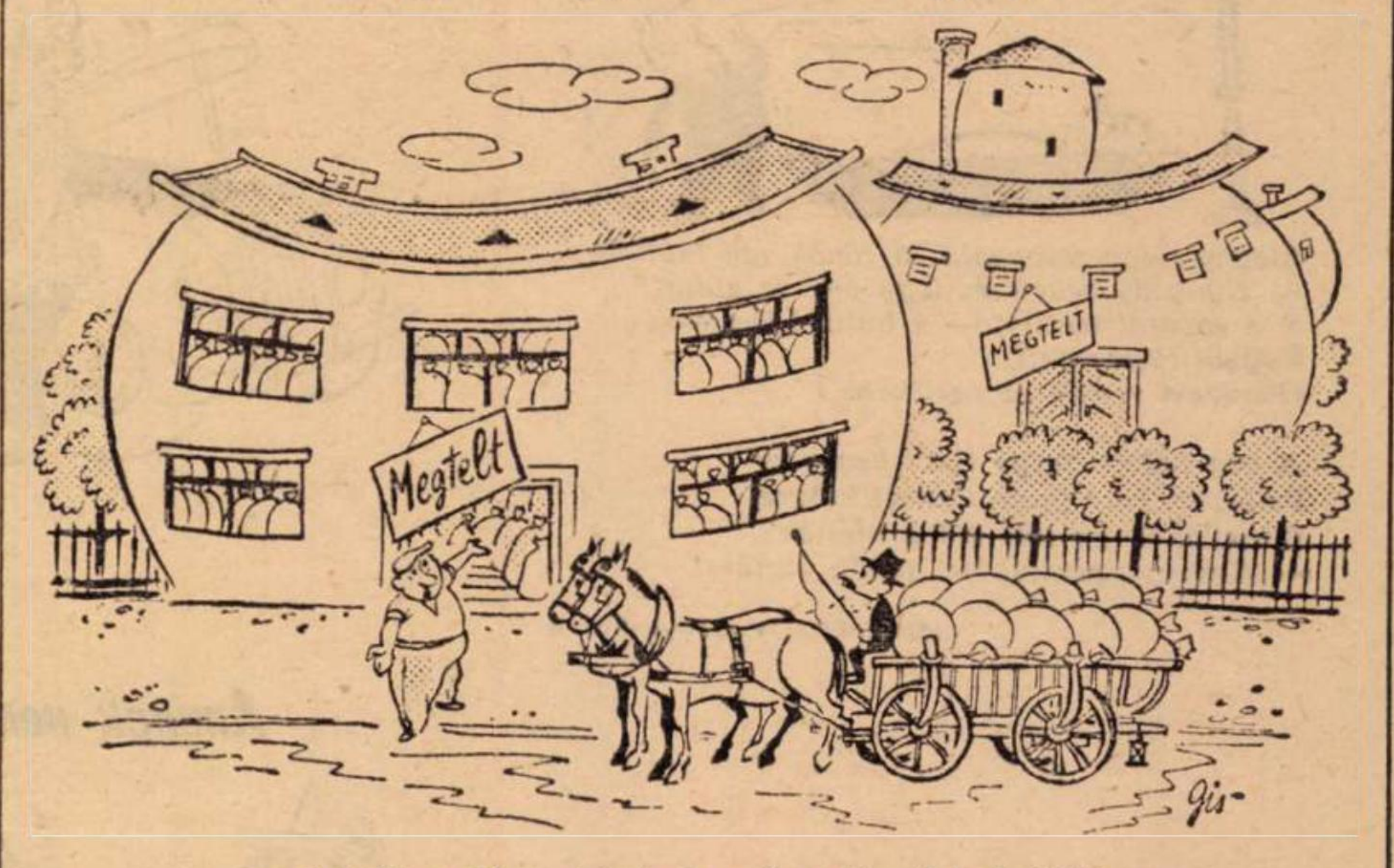
Vérbeli horgász a Vidám Parkban

Ideális vitapartnerek

Ahol jól megy a gabonabegyűjtés

— Sajnálom, János bácsi, de már a lépcső is foglalt! . . .

Mikor öregszünk meg?

Kedvelt szórakozásunk volt süldő gimnazista korunkban hármasával ugorva a szürke kőlépcsőket, fölrobogni a felsős lányok folyosójára. Izgatottan, fülehegyezve igyekeztünk egy-egy távoli, érthetetlen dolgokat idéző szófoszlányt elkapni. „Tangó, matematika, Tolsztoj, Géza megvárt...” — idegen, exotikus világok hírnökeiként ilyen szavak ütköztek dobhártyánkba. Irigyeltük őket, de egy kicsit sajnáltuk is. Igaz, minden titkot tudnak az életről, az emberekről, amit egyáltalában tudni lehet, de mi ennek az ára? Az a tizenhat-tizenhét év, ami vállukat nyomja.

Ezek már nem ismerik a hógolyózás szívetremegtető örömeit, az „Iskolajáték” cseles buktatóit, a számolócédula-gyűjtés izgalmát. Tán már Grimmet és Dörmögő Dömötört sem olvassák. Mi örömük is marad hát ezeknek az öreg, végtelenül felnőtt lányoknak.

Később, amikor már a mi folyosónkra jártak fülelni és vizslatni az elsős takonypócok, megint csak nálunk zárult az élet, a fiatalság láthatára. Az unalom és öregség sötét felhője gomolyogta körül azokat, akiknek sarkát tapodtuk. Habzsoltuk ezidőtájt a regényeket, de egyszerűen nem értettük férfiszereplőit, akik kivénhedt, hervadt, húszegynéhány éves nők iránt lobbannak vonzalomra. Hogyan lehet egyáltalában egy ilyen koros nő regényhősnő? Csupán az írói képzelet valamilyen kicsorbulásának éreztük ezt...

— Harmincö'éves koromban egy revolverlövés és kész... — vallotta egy szigeti sétán barátnőm és erősen megszorította kezem — addig ér valamit az élet, mit tartogathat azután?

Ugye fölösleges mondanom, hogy nem lett öngyilkos...

Hogy miért jutott mindez eszembe? A napokban ülte Matild nagynéném születésének nyolcvankettedik évfordulóját. Sokat töprengtem, mivel lepjem meg. Hetven éves anyám puha bőrpapucs mellett tört lándzsát, nemrég jelent meg a kirakatokban. Semmiféle szilárd kéreg sem tartja, mint egy zsebkendőt, úgy össze lehet hajtani. — Jól esik az ilyesmi a törődött, kényes lábnak — így anyám — azt hiszem, az öreg emberek szeretik ezeket a puha, finom holmikat. Meglátod, örülni fog neki...

Valóban örült is. Enyhén remegő kezével összehajtogatta, visszacsomagolta a selyempapírba, betette a dobozába, majd a szekrény legalsó fiókjába rakta, annak is a mélyébe. — Így — mondta és fiatalos mosoly villant fel szája szögletén — nem nyűvöm én ezt most, jól jön még majd öreg koromra.

Hogy mit is akartam ezzel mondani? Tán azt, hogy mindig az előttünk baktató korosztálynál fejeződik be az élet, meg talán még ennyit: mi, a magunk személyében valami isteni szerencse, különös véletlen folytán sohasem öregszünk meg!

Kertész Magda

Egy vászonredőny és egy kalap

ÍRTA: G. RYKLIN

Vasárnap kiutaztam villamossal egy barátom kis kerti házába. Az ablaknál volt helyem, gyönyörködtem a vidékben annyira, hogy majdnem elfelejtettem leszállni. Már mozgásban volt a villamos, amikor leugrottam róla. A villamos elrobogott, én ott álltam a megállóhelyen és éreztem, hogy valamit elhagytam. De mit?

Hirtelen a fejemhez kaptam: a kalapom! Vadonatúj, szürke 59-es számú kalapom tovább utazott.

Barátomnál rengeteg vendég volt, s mikor elmondtam veszteségemet, egy részük csipkelődni kezdett, másrészük vigasztalt, a mentő ötlet azonban barátomnak jutott eszébe:

— Holnap reggel bemegyünk a végállomásra, a talált tárgyak osztályára, biztosan ott lesz a kalapod, kár búsúlnod!

Másnap korán reggel bementünk. Egy hivatalnok olyan szívélyesen fogadott minket, mintha már várt volna s látogatásunkkal boldoggá tennénk őt.

— Foglaljanak helyet, kérem, tessék, csak tessék — mondta széles mosollyal. Ennek a szívélyes helykínálásnak azonban nem volt semmi reális alapja, a helyiségben ugyanis azon a magas forgószéken kívül, amelyen ő ült, nem volt egyetlen ülőalkalmatosság sem. Mégis megköszöntük szívélyességét. A továbbiakban köztem és a hivatalnok között kialakult beszélgetést a legteljesebb hűséggel közlöm az alábbiakban:

Én kezdtem:

— Tegnap, kedves elvtársam, a kocsiban felejtettem a kalapomat.

— Igazán örvendek, boldoggá tesz!

— Miért örül ennek annyira, elvtársam?

— Annak örülök, hogy éppen hozzánk fordult. Mi megvédjük minden szórakozott ember érdekeit, hogy úgy mondjam.

— Köszönöm.

— Nincs mit. Ez a kötelességünk. Ön tehát elhagyta a kalapját. Milyen kalapról van szó?

— Szürke puhakalap, 59-es.

— A statisztikai adatok szerint az Isten tudja hány szürke 59-es puhakalap van a Szovjetunióban...

— Csakhogy ennek a kalapnak még van egy biztos ismertetőjele. A belső oldalára a bőrszegély alá fekete ceruzával be van írva, hogy A. Gurkov. Ha megengedi, Gurkov vagyok...

A hivatalnok lemászott forgószékéről, mint egy trónról és bement egy szomszédos helyiségbe, ahonnan hamarosan előhozta a kalapomat és azt mondta:

— Minden egyezik. Most azonban írja le a vászonredőny ismertető jeleit.

— Minek az ismertető jeleit?

— A vászonredőny.

— Miféle vászonredőny? Semmiféle vászonredőnyről nem tudok.

— Lehet, hogy ön ezt állítja, a papír azonban mást mond. A papír szerint ugyanis a 7-es számú kocsiban a menetiránnyal szemben, jobboldalt az első ülésen a következő ottfelejtett tárgyakat találták: a) egy szürke kalap, b) egy vászonredőny. És ezt az a)-t csak a b)-vel együtt adhatom ki önnek.

— Dehát az nem az én redőnyöm! Most már emlékszem rá. A mellettem ülő ember egy televíziókészüléket, egy kosár élelmet, egy szürke macskát és egy lila vászonredőnyt vitt magával. Aludt és amikor álmából riadtan a leszálláshoz összekapkodta holmiját, a lila redőnyt otthagyta.

— Hogy mondja, milyen színe volt?

— Lila.

— Egyezik. A redőny az öné.

— Soha életemben még nem volt lila redőnyöm. És nem is lesz. Adja ide a kalapomat, sietek.

— A redőny nélkül a kalapot nem lehet kiadni.

— Miért? Mi köze az én kalapomnak a redőnyhöz?

— A kalap és a redőny együtt van bevezetve. Kivezetni is csak együtt lehet őket. A bevezetést nem változtathatjuk meg!

— Hát akkor mi legyen?

Erre a kétségbeesett kérdésemre barátom adta meg a választ, aki mindeddig némán hallgatta vitánkat.

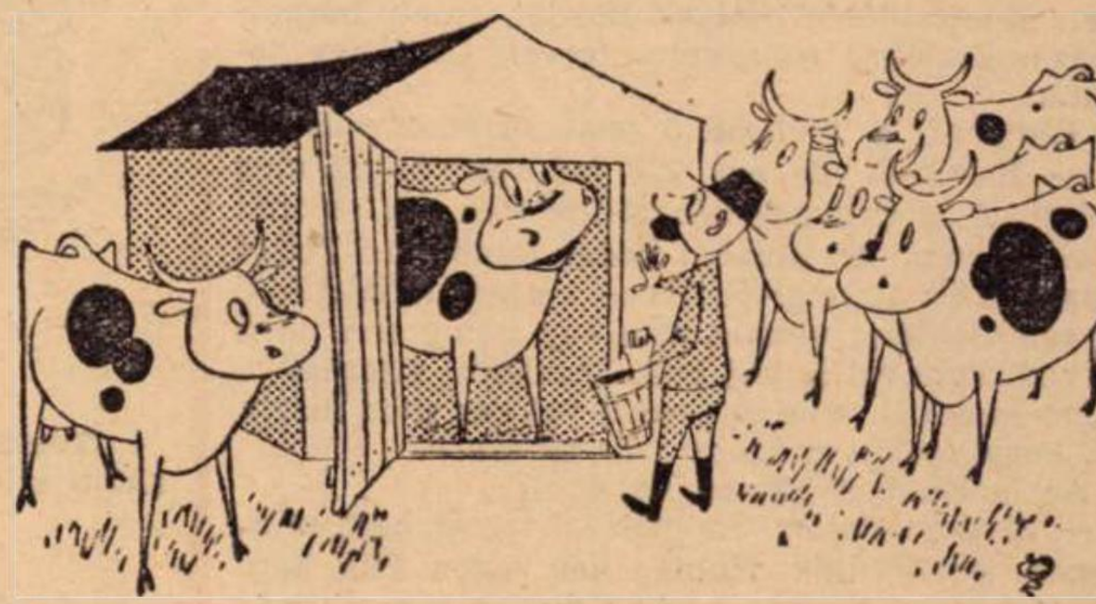

— Tudják, mit, elvtársak? A dolog világos. A rendeletek ellen semmit sem tehetünk. Gurkov elvtárs aláírja az átvételi elismervényt egy kalapról és egy lila vászonredőnyről... Ne szakíts félbe. A kalapot a fejedre teszed. A redőnyt a kezedbe. Felszállsz egy villamosra és rajta hagyod a redőnyt. Ez a fiatal lány szorosan a nyomodban lesz. Ugyebár a munkatársa önnek? . Kitűnő. Tehát ő megtalálja az általad elhagyott redőnyt, természetesen egészen véletlenül. A redőnyt behozza. Uj elveszett tárgy. Bevezetik. Iktatják. A redőnyt egyedül. s minden rendben van.

Legnagyobb ámulatomra a hivatalnok ezt az eljárást teljesen törvényesnek és helyesnek ismerte el. S így jutottam a kalapomhoz, és egy történethez, amely noha elég mulatságos, de én valahogy mégsem tudtam nevetni rajta.

(Fordította: Hosszú Ferenc)

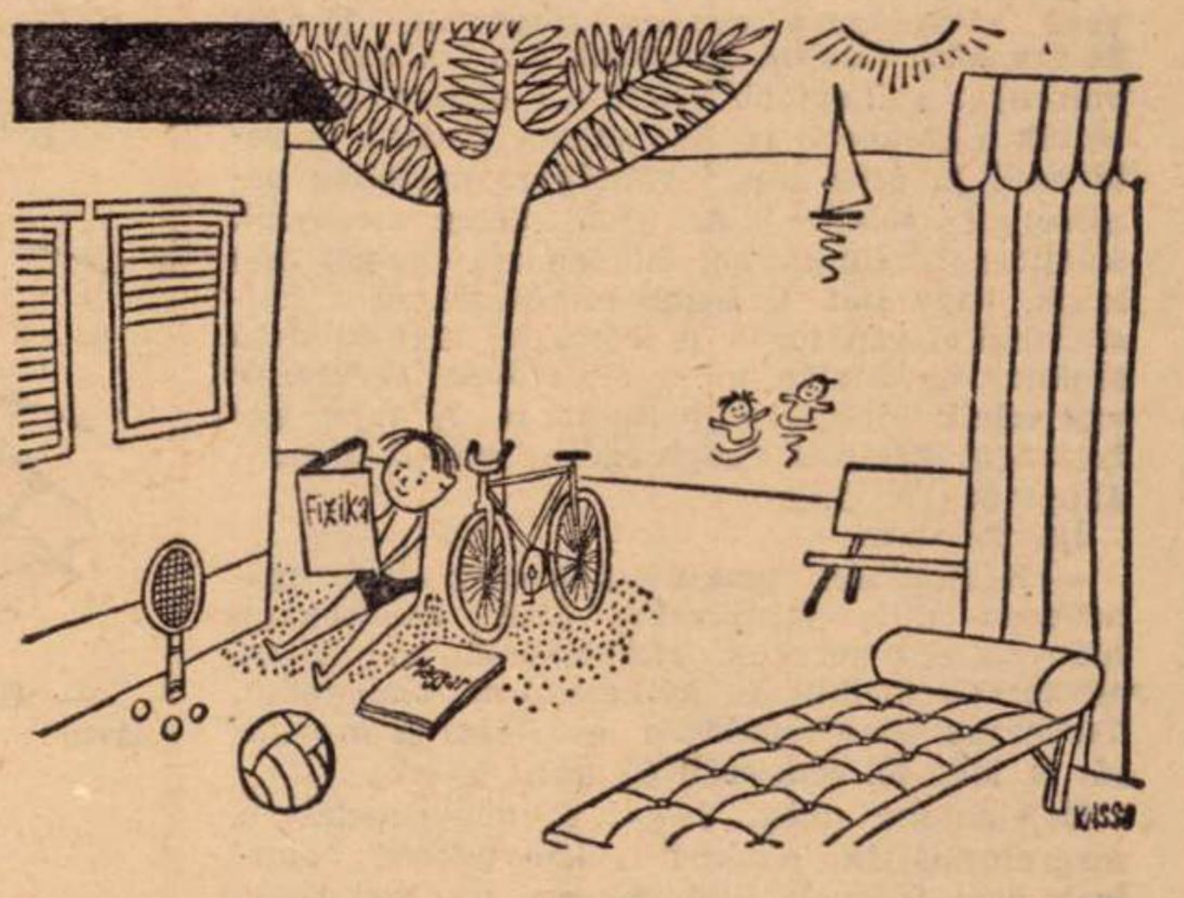
Egy téesz, ahol kicsire méretezték az istállót

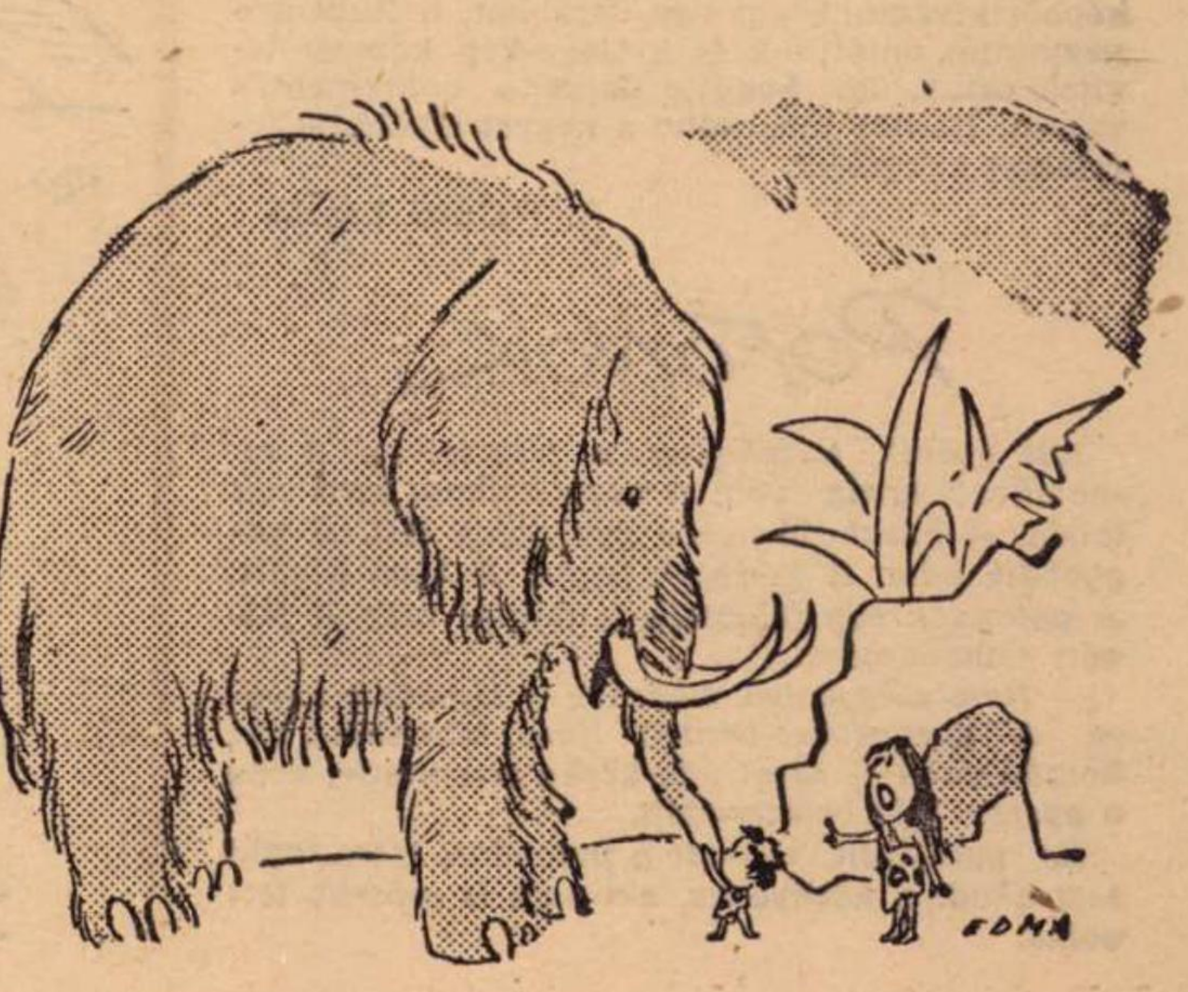
— Most bemegyek, Riska és megfejlek!

— Jó, de akkor én kijövök, mert ketten nem férünk el.

Egy kis kikapcsolódás

Higiénia az őskorban

— Hányszor mondtam, hogy ne csókolgasd a mammutot!

Ársavir Darbnyi:

A talpnyaló temetése

Meghalt egy talpnyaló. A főnök így kiáltott:
— Nyugodj békén és légy örökre áldott!
S a ravatal mellett — a bútól kába —
Nagyot tüsszentett.
(Porszem repült az orrlikába.)

A bús halott buzgó fülét hegyezve
Felérzett eme félve tisztelt neszre,
S melléből így tört elő a kiáltás:
— Kedves egészségére, főnök elvtárs!

(Fordította: Pogonyi Antal)

SELEJT, GARANCIÁVAL!

Kubicsek, az igazgató így fejezte be nagy beszédét a termelési értekezleten:

— Ezért minden dicséret megilleti a Leértekelt Selejtkülönlegességek Boltját, amely háromszáz százalékra teljesítette tervét Csak így tovább!

Tompori, a boltkezelő szólásra emelte kezét:

— Bocsánat, de egy kis baj van! Nincs elég selejt. Alig tíznapos készletünk van, sőt cipőből csak három, kerámiából pedig mindössze kettő! Csak törött tintatartóból van kétheti készletünk. A selejtszalámi viszont még egy napig sem tart. A radirgumival is baj van. Mindenki visszaadja, mert remekül lehet radirozni vele és nem hiszik el, hogy azelőtt drágább volt az ára.

Az igazgató nyomban válaszolt:

— Megnyugtatom Tompori kartársat, hogy mindenre gondoltunk. Holnap két vagon árut kap. Lesz olyan törlőgumi is, amellyel csak piszkítani lehet, radirozni nem.

★

Két hónappal később Kubicsek ismét termelési értekezletet hívott össze:

— Örömmel közlöm, hogy száz új selejtboltot nyitunk. Három gyár csak selejtkészítésre rendezkedett be, hogy boltjainkat kielégítse. Holnap nyílik meg a Minőségi Selejt-Áruház és nagy selejt-műhelyünk is megkezdte üzemét. A vevő kívánságára minden kifogástalan, jó árut 24 óra alatt selejtté alakítunk. Hálózatunk most versenyez a „Legjobb Selejtbolt" címért és bevezettük a garanciát is. Aki nálunk vásárol, és véletlenül jó árut kap, kívánságára nyomban becseréljük selejtre. A jövő héten megnyílik selejtóra-üzletünk, ahol minden óra egy-két órát késik, vagy siet. Drágább minőségeknél a hajszálrúgó el van törve. A leértékelt luxuskivitelű óráknak egyáltalán nincs mutatójuk. Tervezzük egy selejt tejbolt megnyitását is. A tejet egy furfangos készülék segítségével már összement állapotban fejjük.

Igy folytatta:

— Közlekedési szaküzletünk csak olyan úgynevezett dilis járműveket árul, amelyeknek hiányzik egy kerekük. Háromkerekű autóbuszt, egykerekű biciklit és kétkerekű háromkerekűt. Tervezzük selejt-repülőgép gyártását és árusítását is. Még fel sem száll és máris leesik.

Bejelentette még, hogy a könyveladást is megreformálják. Azokból a könyvekből, amelyek nem fogynak, kitépnek egy tucatnyi lapot, hogy könnyen eladhatók legyenek.

Az egyik műkereskedelmi bolt vezetője kért szót:

— Nem fogynak eléggé a festmények! Valamit a mi vonalunkon is tenni kell — kérte.

— Ne féljen semmit — nyugtatta meg az igazgató — már intézkedtem! A két Rembrandt-képből kivágtunk egy-egy darabkát, a Rubensre vegytintát öntöttünk és a Goya-kép közepét levitrioloztuk, úgy, hogy jó darabon tönkrement a vászon. Holnap már mind a négyet eladhatja leértékelt selejtként.

Palásti László

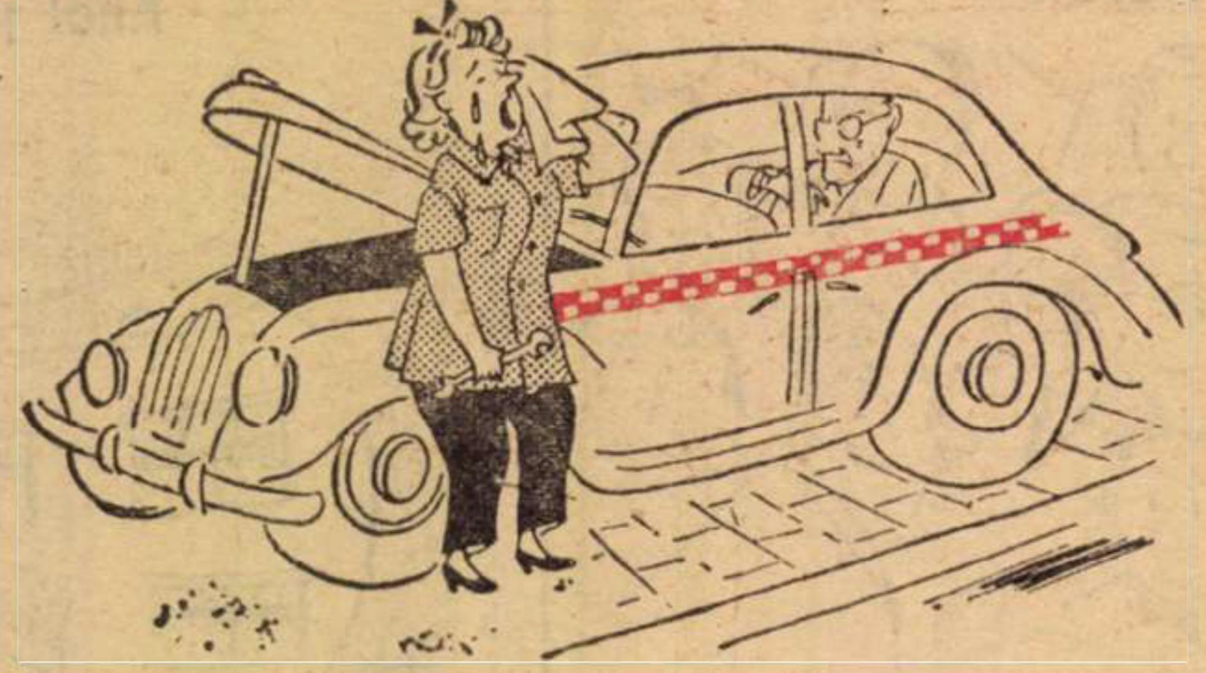
POFONOK

Két gyerek huzakodott a játszótéren. A kisebbiknél labda volt. A nagyobbiknál nem volt labda. A huzakodás vége egy pofon lett. A nagyobbik adta. A kisebbik kapta. A kicsi bőgött. A pofonnak egy felnőtt is a tanúja volt. A felnőtt felháborodott:

— Nem szégyenled magad?! — támadt a nagyra. A gyengébbet bántod? Kezdj olyannal, aki hozzád való! — azzal úgy képen teremtette, hogy a gyerek füle belecsengett.

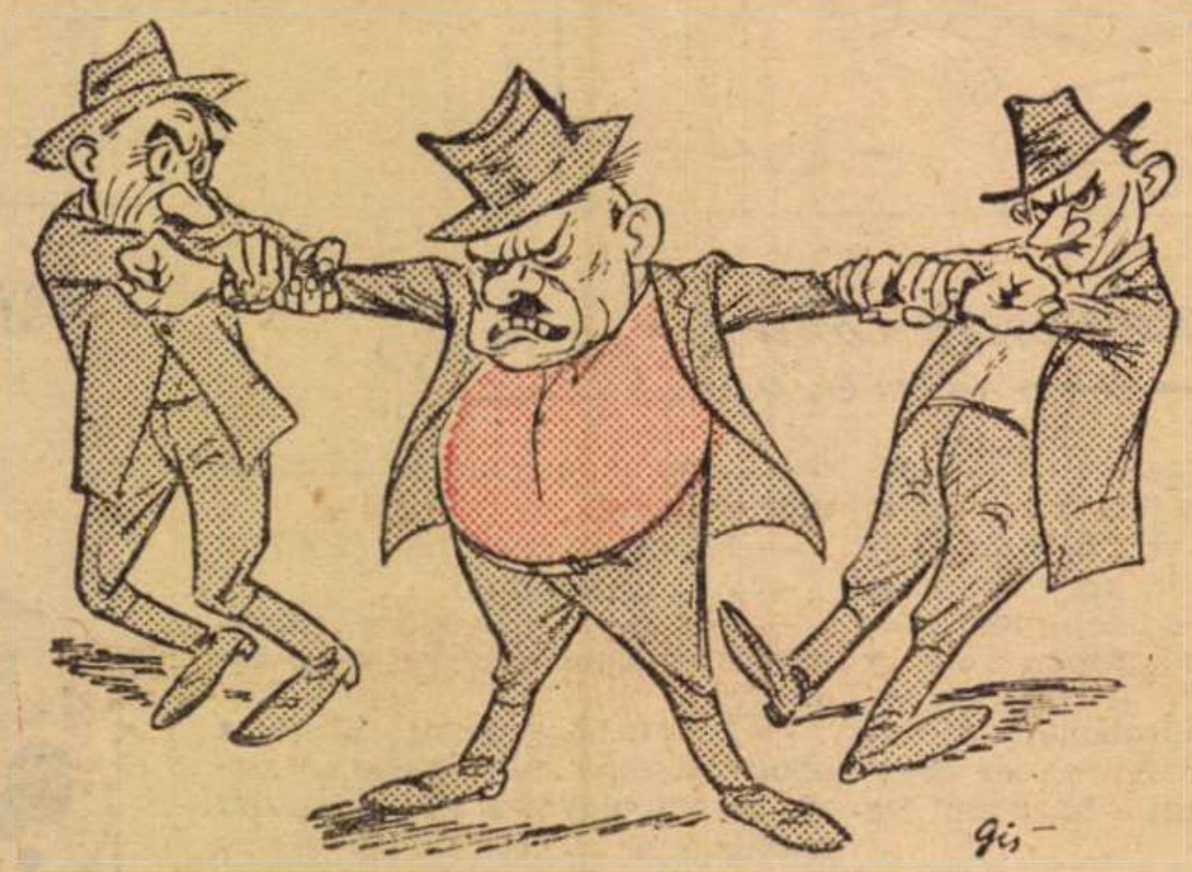
És győztesen maradt a porondon, mert senki sem akadt a környéken, aki nála is erősebb lett volna.

Női dolgok

(Vasvári Anna rajza)

Aminek nem szabadna lennie

Téesz-elnök: El ne eresszetek, fiúk, tárt karokkal akarom fogadni a középparasztokat!

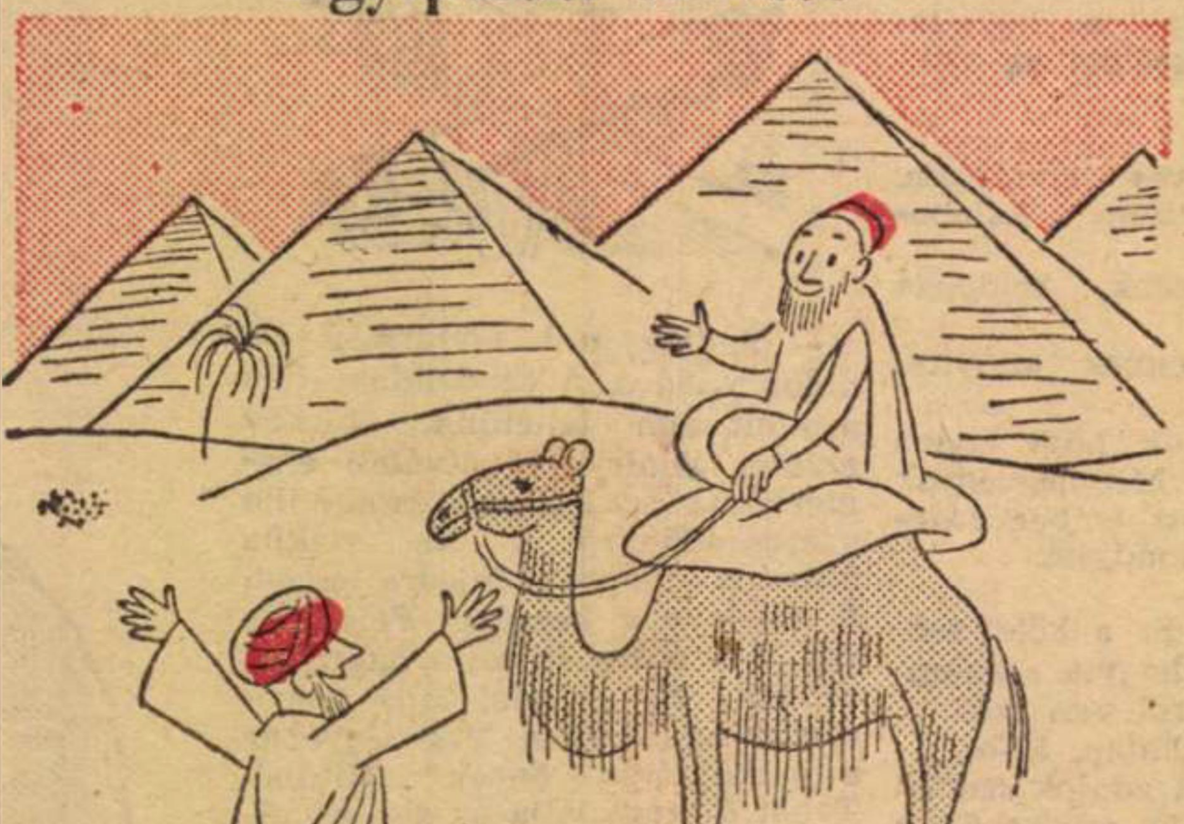
Előzékeny kiszolgálás

Ujból szállodákká alakítják át az irodáknak felhasznált szállodaépületeket.

— Bocsánat, rögtön átadom a szobát, amint végzek a restanciával...

Egyiptomi szóvicc

— Mit szólsz a Szuezi-csatorna államosításához?
— Nasszerű!

Ez történt egy éjszaka...

Egy éjjel arra ébredtem, hogy valaki azt mondja angolul:

— Isten óvd meg a királyt!

Azt hittem, hogy álmodom, de a következő pillanatban ugyanaz a borízű hang egy ismert skót népdalt dudorászott. Ki akartam ugrani az ágyból, hogy utánanézzek a dolognak, de a rémülettől moccanni se tudtam.

— Ébredjen Szőr! S folytassuk a tegnapi beszélgetésünket. Elmesélem önnek a Tudor-ház történetét...

Akkor döbbentem rá, hogy a valódi angol gyapjúszövetből készült zakóm beszél, sőt nemcsak beszél, hanem fel is emelkedik a szék karfájáról, ahová este szépen, rendben leraktam, és sétálni indul a szobában. Láttak már sétáló zakót? Én láttam azon az éjszakán, és soha többé nem tudom elfelejteni. Nem is sétált, hanem kísértetiesen lebegett a levegőben, kicsit görnyedten, ujját háta mögé téve...

De kihez beszél? — töprengtem fogvacogva és igyekeztem visszafojtani a lélegzetemet.

Csakhamar ez is kiderült. A nadrágomhoz. A szürke kamgarn nadrágom is felemelkedett a szék karfájáról, ahová este szépen, rendben leraktam és a zakó után iramodott.

Lehúnytam a szemem és elmondtam az Úrangyalát.

A két ruhadarab meghitten kerengett az asztal körül és közben élénken társalogtak. A nadrág kiváncsi természetű volt, kérdésekkel halmozta el a zakót, aki türelmesen, de egy kicsit nagyképűen felelgetett, tudálékos stílusban és terjengősen.

De a borzalmak éjszakája ezzel még nem ért véget.

Láttam, amint az egyik zoknim felrepül a magasba és csicseregni kezd, mint egy stiglic. Hivogatta a párját, hogy tartson vele:

— Jer, szerelmem, jer! — unszolta negédes hangon. — Gyere repüljünk ki a nagyvilágba! Megmutatom neked Gyömrőt, Kiskátát és Zalaegerszeget... Nos, miért habozol?... Félsz talán, kis csacsi? Ne félj, együtt repülünk!

Elhatároztam, hogy felébresztem a feleségemet, de nem jött ki hang a torkomon, csak a lelkem visitozott vénasszony módra.

— Irány az asztal jobb sarka! Indulj! — vezényelte valaki recsegő hangon, és nemsokára dübörgő lépteket hallottam.

A marhabőr cipőm — este szépen, rendben leraktam az ágy elé — vidám masirozásba kezdett.

— Bal, jobb... bal, jobb... Nóta!!

Mindvégig azon csodálkoztam, hogy a feleségem nem ébred fel erre a szörnyű ricsajra. A takaró alól pislogtam ki a sétálgató ruhadarabokra, a repülő zoknira és a nótaszóval menetelő cipőkre. Már az sem lepett volna meg, ha a nadrágtartóm hastáncba kezd és a kalapom gerelyt vet...

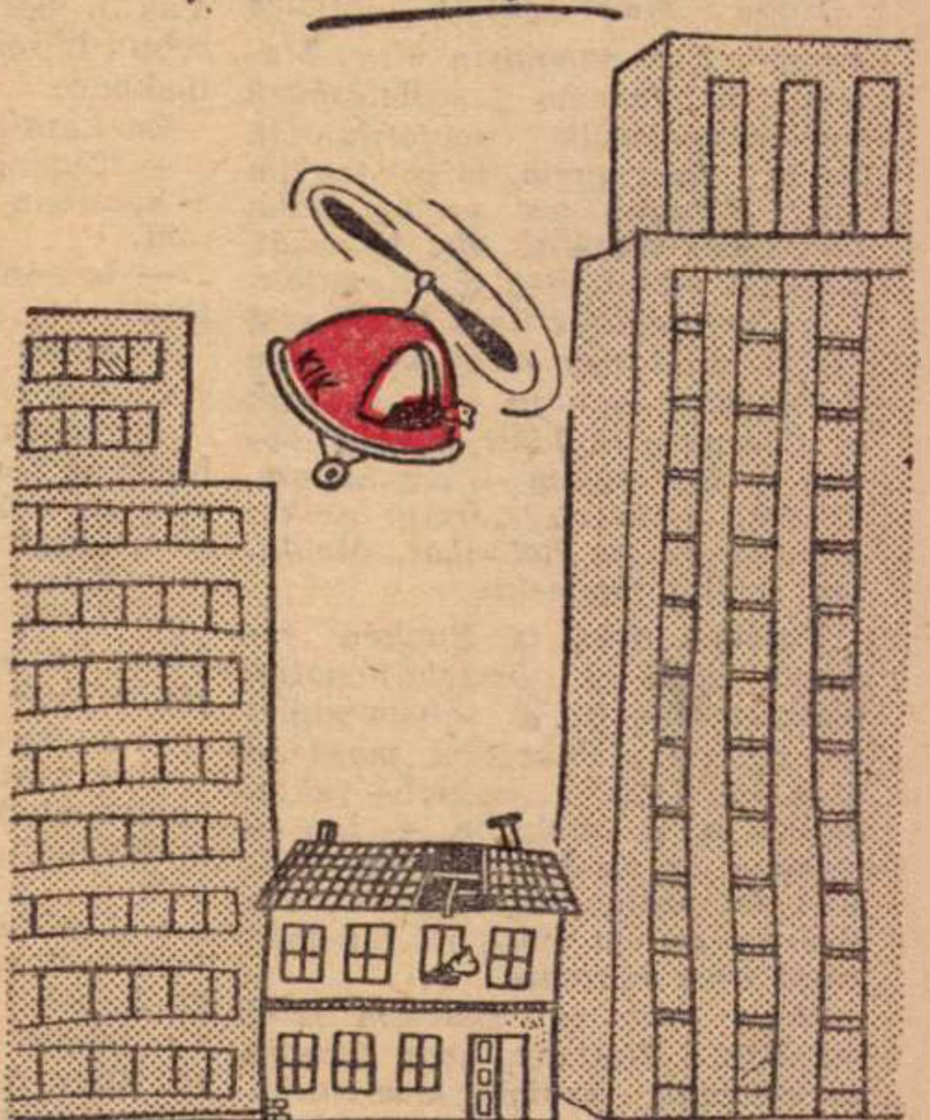
Ezekután vagy eláјultam, vagy egyszerűen csak elaludtam.

Másnap reggel feleségem ama kérdésére, hogy lefekvés előtt miért szórom szanaszét a holmimat, miért nem rakom le rendesen egy helyre, elmeséltem neki az éjszaka történteket. Bizonyságul rámutattam az asztalon heverő zakómra, a földre rogyott nadrágomra, az asztal alatt kushadó cipőre, és az egyik sarokban szárnyaszegetten elnyúló zoknira, de a feleségem nem hitt a szeme előtt levő tényeknek. A fejét csóválta és ingerülten csak annyit mondott, hogy ne neki meséljem ezt, hanem a nénémnek.

Ezúton üzenem Leonóra nagynénémnek, hogy a feleségem megbízásából valamelyik délután tiszteletemet teszem.

Mikes György

Kép, a távoli jövőből

— Maga adta be 1956-ban a panaszt? Ne nyugtalankodjék, a jövő héten megjavítjuk a tetőt!

Egy kis földrajz

Ismerd meg hazádat!

Amikor a múlt hónapban Grönlandban jártam, nagy örömmel ragadtam meg az alkalmat, hogy egy eszkimóval beszélgessek. Érdekeltek életkörülményei, s mindazok a mozzanatok, amelyek az Északi Sark közelében jellemzik a mindennapi életet. Mindjárt az elején beleszőttem beszélgetésünkbe a mágneses sark problémáját, az eszkimó azonban — akár tartózkodásból, akár szerénységből — nem adott felvilágosítást, hanem mint vendégszerető eszkimó a feleségére hívta fel figyelmemet.

Mivel nekem már régóta fúrta az oldalamat, hogy Cook válóban elérte-e az Északi Sarkot (amint ő állította), vagy nem érte el (amint mások állították), egyenesen neki tettem fel a kérdést. Az eszkimó sokáig nem felelt, aztán elgondolkozva szólalt meg:

— Cook... Cook... hogy nézett ki?

Peary neve sem keltett benne különös izgalmat, Rasmussené sem, viszont Amundsen nevének említésére hirtelen izgalomba jött, de hamarosan kiderült, hogy nem az, akire ő gondolt.

Sokáig hallgatott, amikor a sarki fény 6300 A-hullámhosszu mélyvörös színével kapcsolatban megkérdeztem tőle, hogy szerinte is az oxigéntől van-e ez. Úgy láttam, hogy kellemetlen neki a téma, tovább nem is feszegettem a dolgot.

Arra vonatkozólag viszont, hogy a Föld lapultsága mennyire befolyásolja a grönlandi dolgozók munkakörülményeit és kulturális tevékenységét, határozottan kijelentette, hogy erről szó sincs, persze csak a maga nevében beszél, de nem hinné, hogy ebben a tekintetben véleménykülönbségek lennének a nép körében.

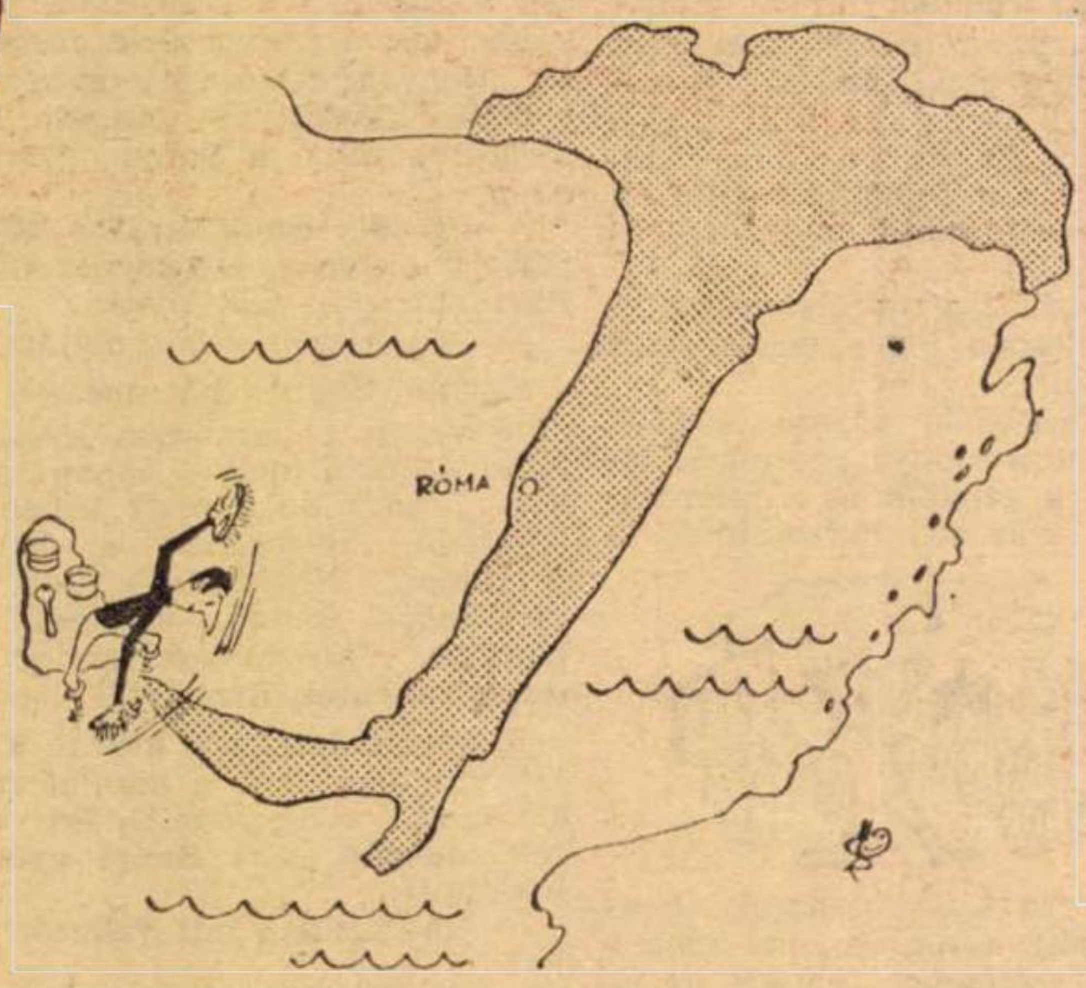
Ekkor megkérdeztem tőle, hogy mi a véleménye a mágneses elhajlásról. Idegesen azt válaszolta, hogy nem politizál, s különben is jól tudja, hogy a kormány jégkunyhóépítési programjának megvalósulását egyedül a nyersanyaghiány gátolja.

Miközben így beszélgetünk, az a gyanú támadt bennem, hogy ez az eszkimó lelke mélyén ökonomista, s csak a saját gazdasági viszonyaival törődik. Anyagias beállítottsága különben nem lepett meg, hiszen elutazásom előtt hosszasan tanulmányoztam Ageri Ao ismert grönlandi szociológusnak a „Magasabb fókatermelésért" című művét, amely mélyen elemzi az eszkimó társadalmi viszonyokat szigorúan gazdasági alapon. Az eszkimó nem ismerte ezt a könyvet, sőt egy kissé megrökönyödve vette tudomásul, hogy Grönlandban szociológusok is élnek. Az általam felvetett kérdést csak világirodalmi oldalról tudta megközelíteni, és Madách Imrére hivatkozott, aki költői szárnyalással fejezte ki azt az ősi grönlandi igazságot, hogy sok az eszkimó és kevés a fóka.

Ekkor már határozottan zavarban volt, láthatóan szégyellte magát. Ennek tulajdonítható, hogy hirtelen témát változtatott, és arról kezdett beszélni, hogy milyen érdekes a budapesti Hopp Ferenc kelet-ázsiai múzeum. Megkérdezte, hogy mikor voltam ott utoljára. Mivel még soha életemben nem jártam a Hopp Ferenc kelet-ázsiai múzeumban, nem tudtam neki segédkezet nyújtani ahhoz, hogy kínos helyzetéből kimásszon. Zavartan tovább beszélt. Kiderült, hogy évekkel ezelőtt egy társasutazással Budapesten járt és minden nevezetességet megnézett, múzeumokat, képtárakat és középületeket egyaránt. Mégsem bántam meg tehát, hogy ezzel a tudatlan eszkimóval beszélgetésbe elegyedtem, mert rendkívül érdekes dolgokat tudtam meg Budapestről.

Feleki László

Pedáns ember

Afrika, Afrika

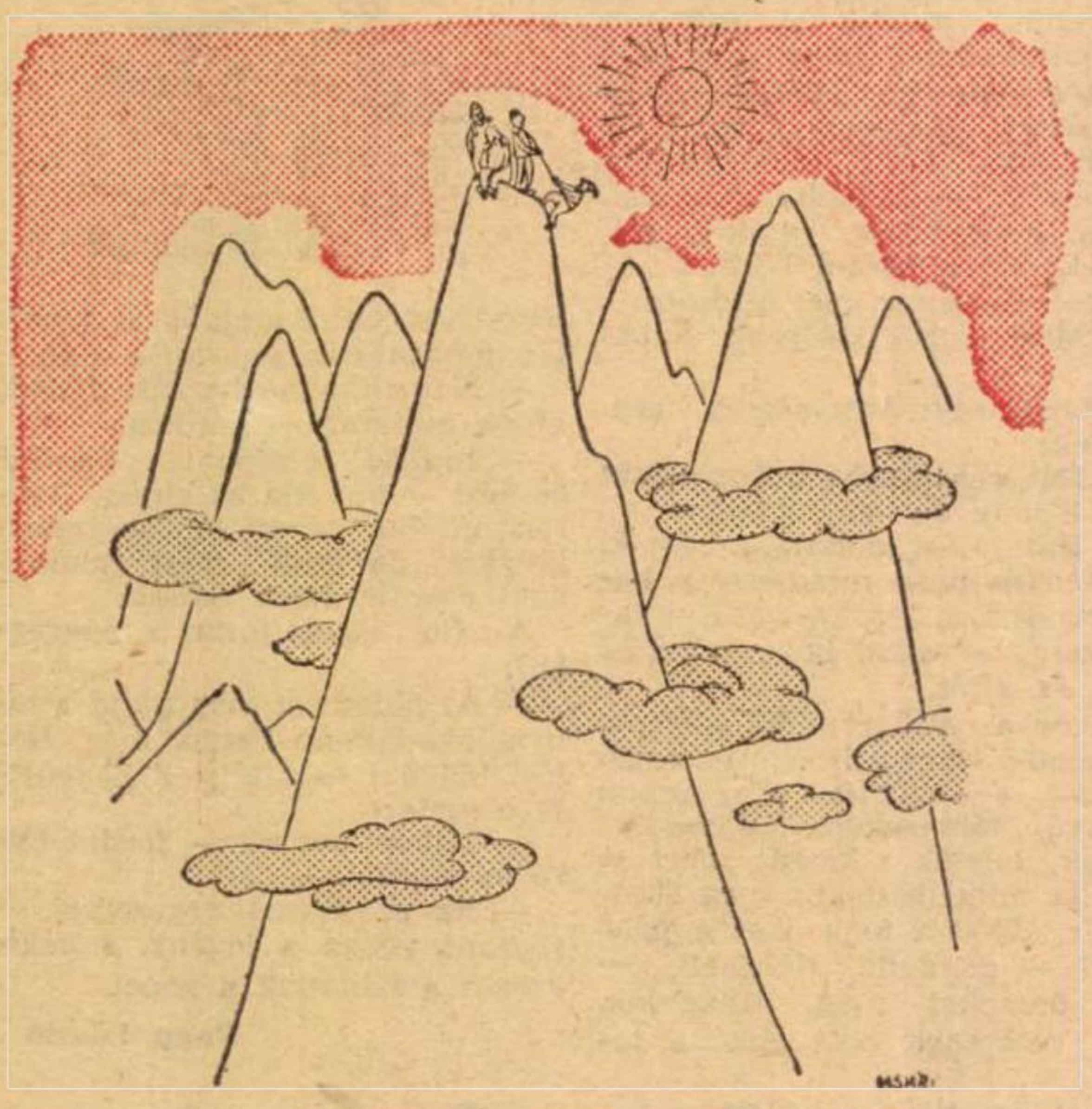
— Hányszor mondtam, kislányom, hogy nézz a lábad elé!

Egy idegen Párizsban

— Kéremszépen... beszél ön franciául?

A Mount Everest megmászása után

— Na, most mehetünk vissza...

Szaharai útijegyzetek

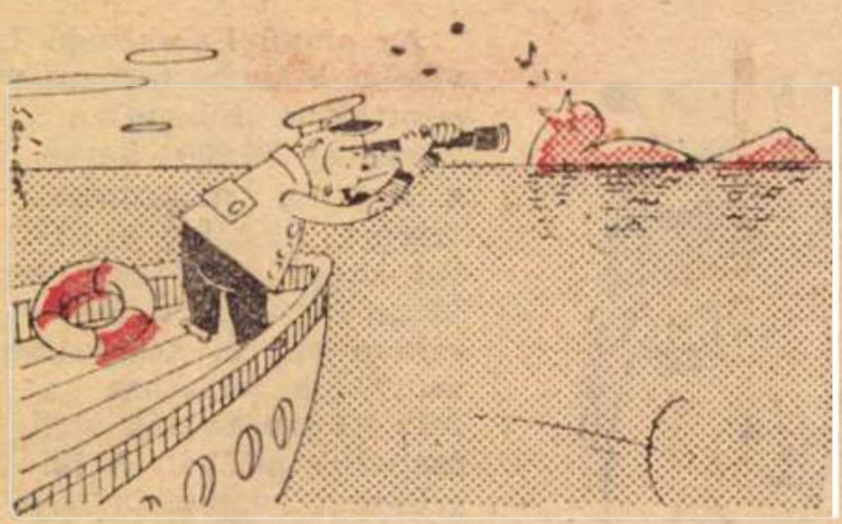
...az utcán sehol sem látsz lökdösődő, türelmetlen embert és meglepő a tisztaság! Sehol egy eldobott villamosjegy, gyümölcshéj...

Az Antarktiszon

— Elvesztetted a mamádat? Hogy néz ki?

Tengeren

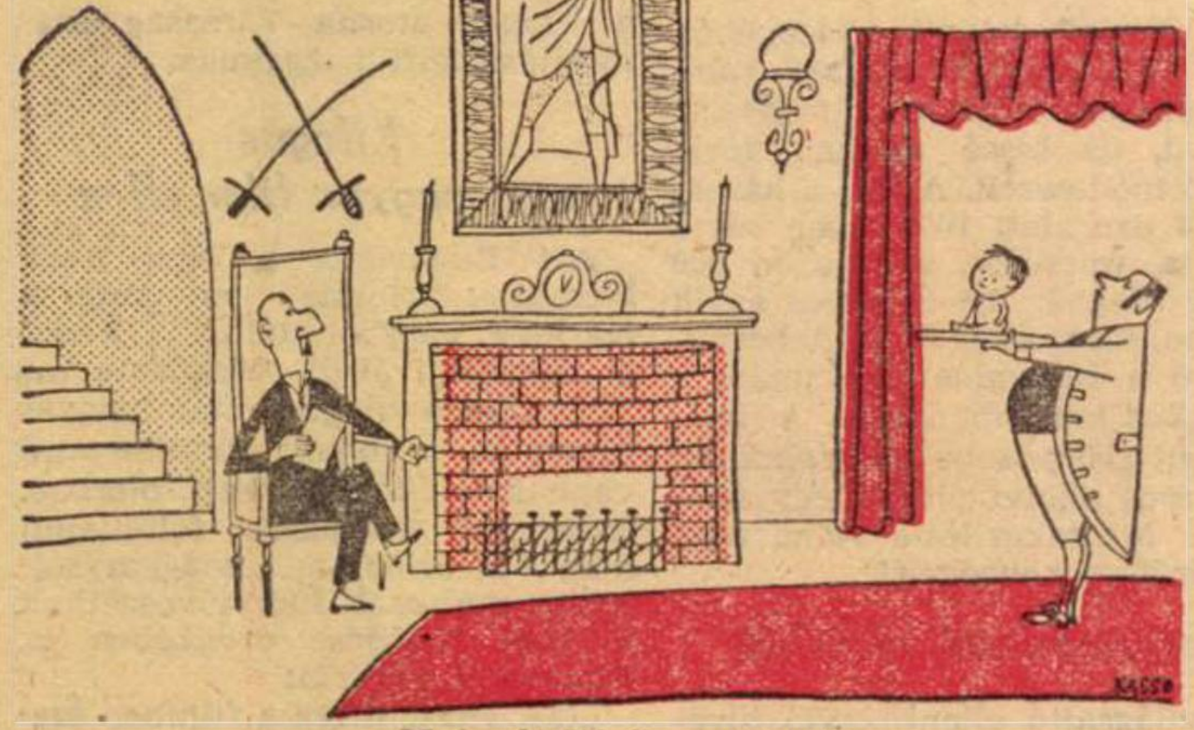
— Ezek itt úgy látom, a Kanári-szigetek...

Velence

Amikor a gondolás hamisan énekel...

London

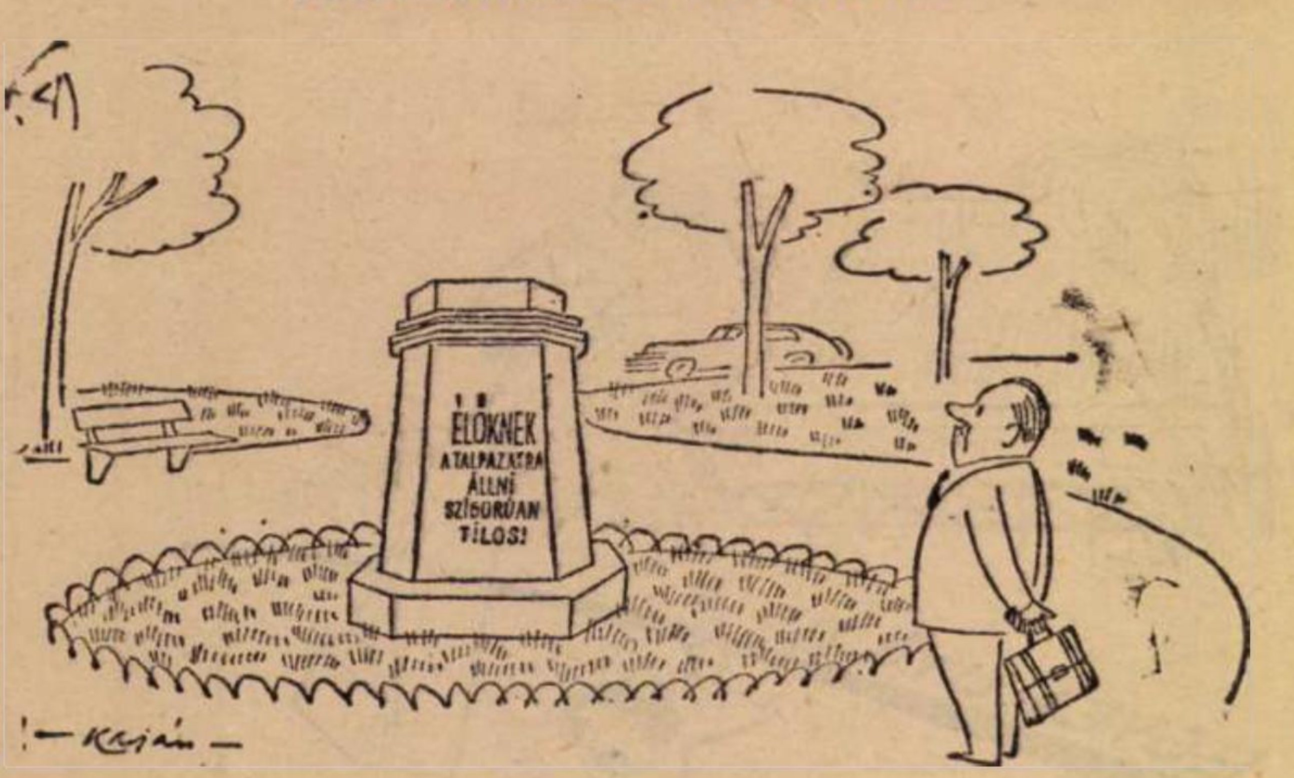
— Mylord! Kisfia született!

Izlandi beruházás

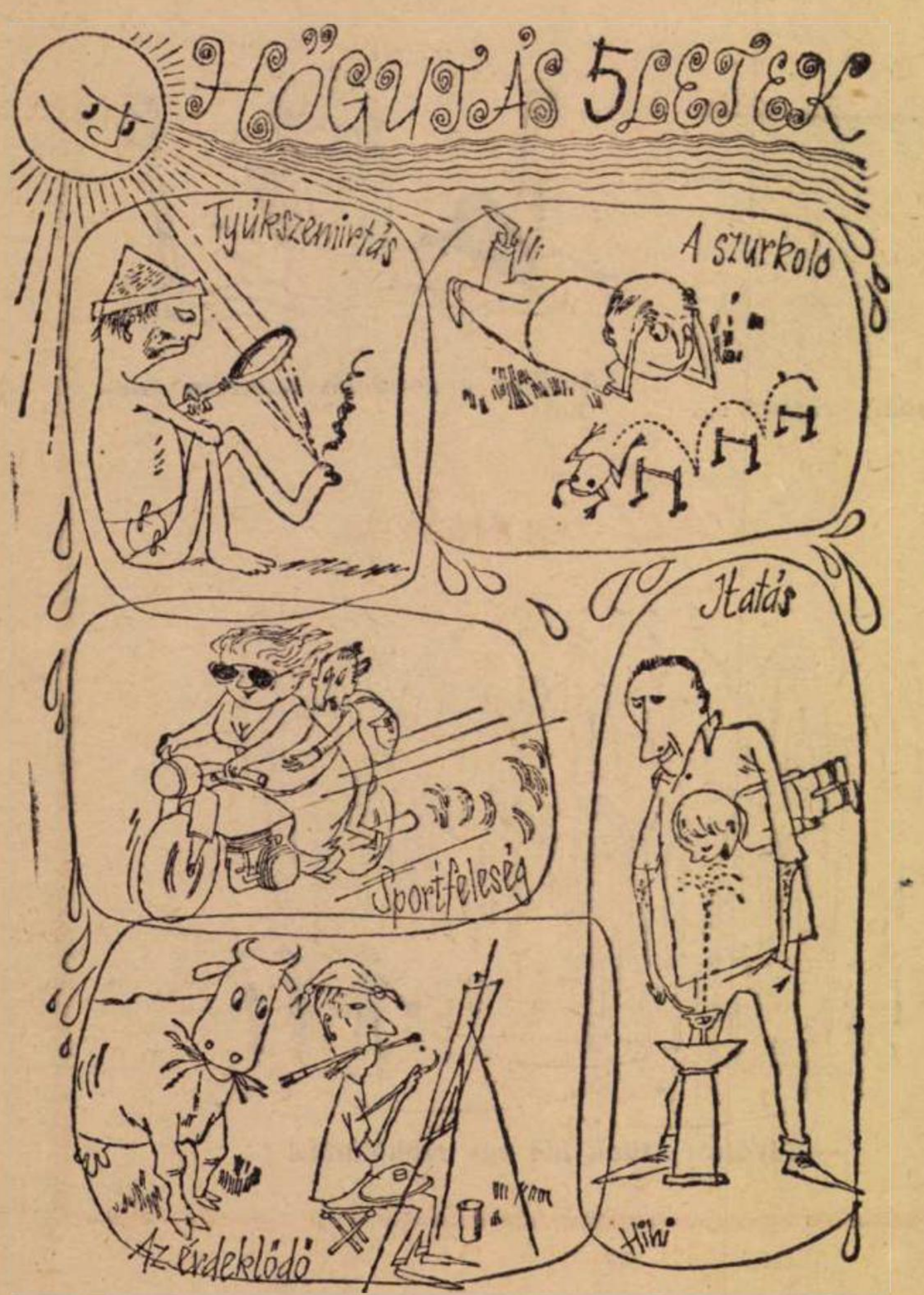
— Jövőre építünk ide egy szökőkutat!

Használati utasitás

Zsüri a Mezőgazdasági Kiállítás előtt

A Kölyök

Az „Új Élet" udvarán kis csoportokban állnak az emberek. Halkan beszélgetnek, fújják a füstöt. Az irodából dühödt kiabálás hangzik, az elnök veszekszik telefonon a gépállomással. Hirtelen kivágódik az ajtó, s kiép rajta Kovács Bálint, az elnök. Először fölnéz a felhőkre, aztán a csizmája elé, majd nagyot fúj és azt mondja:

— Hogy az a magosságos nemtudommicsoda tegye pokolra azt a kölyköt!

A körülállók rögtön tudják, hogy csakis Sanyi gyerekről lehet szó, a gépállomás traktorosáról, aki már sok borsot tört az

elnök orra alá, hol azzal, hogy késve jött a mezőre, hol meg a visszabeszélésével, amiért az elnök szörnyen haragudott rá, s a következetesen csak kölyöknek titulálta. Mindez persze nem akadályozta meg a kölyköt abban, hogy esténként meg ne álljon Kovács Bálint elnöki portája előtt, s ne váltson egy szót a lányával, Erzsikével, aki ilyenkor véletlenül mindig az udvaron foglalatoskodott. Ez az „egy szó" aztán rendszerint kakasszóig is elhúzódott. „Biztosan az éjjel is az ablakom alatt kódorgott a nyavalyás" — gondolta az elnök. „Most meg hever valahol. No, csak kerülj a kezem közé!"

Aztán hangosan megkérdezte:

— Most mit csináljunk emberek?

A tagok egymásra néztek, hümmögtek:

— Hát nem várhatunk tovább!

— Bizony azt vágni kell!

— Hát jó — mondta az elnök. — Menjen haza mindenki a kaszáért, oszt a Szarka-dűlőben találkozunk — azzal bevágta maga után az ajtót.

Mikor az első renddel kiértek, az elnök megnyomogatta sajgó derekát, s végignézett az utána törekvő társaságon. Javarészt öregek húzták a kaszát, mert a fiatalja mind bányába meg Pestre jár. „Eszi a fene őket a pénz után" — gondolta dühösen. — „Az öregeket meg itthagyják, hogy vesszenek bele ebbe a temérhetetlen sok fődbe." Majd megvakargatta a felhólyagzott tenyerét. Az utóbbi négy-öt évben kicsit elszokott a kaszanyéltől, inkább csak a tintaceruzát forgatta. „Hogy az isten verje meg azt a büdös kölyköt!" — támadt fel megint a dühe a Sanyi gyerek ellen.

A második rendnek jó a közepén jártak már, amikor az öreg Barta hirtelen felkiáltott:

— Oda nézzen, elnök elvtárs!

Kovács Bálint hátranézett. A dülő végén a haragosan zöldellő kukoricatábla mellett éppen akkor fordult be a nagy behemót kombájn, nyergében a Sanyi gyerekkel. Nyakában virított a pirosbabos kendő, amelyet a pletykás vénasszonyok szerint az elnök lányától, Erzsikétől kapott.

Mindenki letette a kaszát, s a tenyere alól nézte a közelgő masinát. Mikor egyvonalba ért velük, megállt, s a Sanyi gyerek lekiáltott:

— Hát kendek mit vakaróznak itt?

— Hun csavarogtál te kölyök? — mordult fel az elnök.

— A Táncsicsék hatvan holdját húztam le az iccaka. Onnan rögtön idegyüttem.

Mindenki felsóhajtott. Mégis csak rendes egy traktoros ez a

Sanyi gyerek! Az elnök is zavartan tapogatózik a dóznija után.

— Hát akkor... hozzáfoghatok, elnök elvtárs? — kérdezi.

— Indítsd a gépet... Sándor öcsém! — mondja az elnök. Gyerekkora óta ismeri ezt az izgága kölyköt, de csak most mondja neki először, hogy Sándor.

A fiú visszafordul a nyeregből:

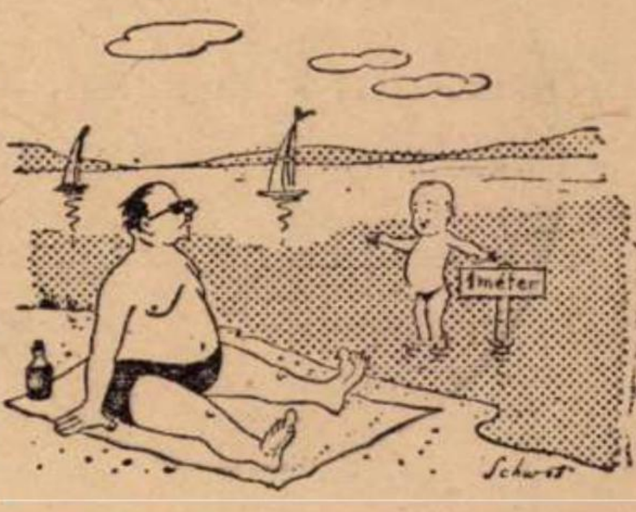
— Az áldomást meg majd a lánya lakodalmán isszuk meg, Bálint bátyám — kiáltja s begyújtja a motort.

— Mikor lesz a'? — fordul félre az elnök.

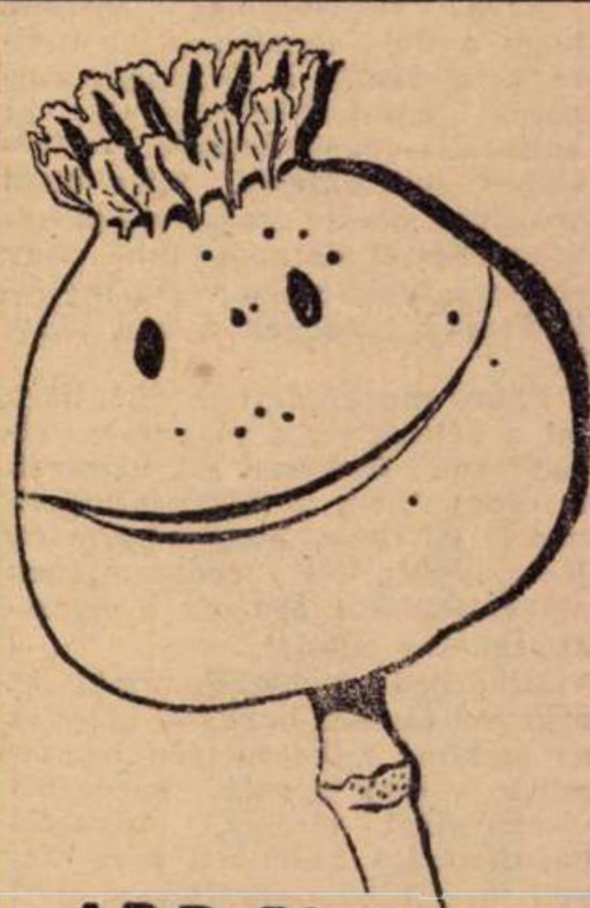
— Az enyimmel egyszerre! — rikkant vissza a legény, s nekiereszti a táblának a gépet.

Papp László

A Balatonnál

— Nézd, apuci, már egy méterre bementem...

Külföldi Szemle

Nincs szurkolás kandallónál!

Az angol Labdarúgó Liga képviselői Manchesterben visszautasították a Független Televíziós Társaság 50 000 fontos ajánlatát a bajnoki mérkőzések közvetítéséért. Előzőleg a BBC is kosarat kapott. Az angol lapok általában helyeslik a döntést. A játék színvonala is szenvedne, ha a szurkolók odahaza a kandalló mellett szurkolnák végig kedvenc csapatuk játékát. A játékosoknak szükségük van biztatásra, s hiányt éreznének, ha nem hallanák a szurkolók hangját. Erről legföljebb a játékvezetők mondanának le szívesen.

Jóságos, de szigorú férj

A „Time" jelenti Chicagóból, hogy Mrs. Hattie Payne válókeresetében erősen kifogásolta jószívű, de kissé szigorú férje bíráló módszereit. A férj a házasság 16 éve alatt 1600 izben verte meg a feleségét, s kereken 800 izben dagadt be a hitves egyik vagy másik szeme. Alan Ashcraft, a bíró a tárgyalás folyamán a következőket mondotta a feleségnek: „Helyesebb lett volna, ha hivatásos ökölvívóhoz megy feleségül. Megtakarította volna neki az edzőtárs költségeit!"

Rosszindulatú pletykák

A világsajtó ellentmondó híreket közöl Ava Gardner filmszínésznő és Porfirio Rubirosa dominicai diplomata állítólagos házasságáról. A helytelen tájékoztatás és a pletykaszellem eredményezhet ilyen felelőtlen híresztéléseket. Rubirosa, aki jelenleg lovaspóló közben szenvedett sérülését kezelteti Párizsban, kijelentette, hogy szó sincs házasságról, előző négy frigye annyira kimerítette, hogy most pihen egy darabig. Azért, mert Rubirosa már feleségül vette a dominicai elnök lányát, majd Danielle Darrieux-t, utána Doris Duke amerikai milliomosnőt, majd végül Barbara Hutton még milliomosabb nőt, még nem szükséges azt hinni, hogy a diplomata a permanens házasságkötés híve. Szünet is kell. Ava Gardner, akinek előző férjei között olyan hírességek szerepeltek, mint Mickey Rooney és Frank Sinatra, lapzártakor még nem nyilatkozott, de valószínűleg hamarosan erre is sor kerül, amint elülnek a Szuezi-csatorna Társaság államosítása körüli izgalmak.

Kifogás egy magyar film ellen

Art Buchwald, a New York Herald Tribune munkatársa Karlovy Varyból tudósítja lapját a filmfesztiválról. Megnézte az „Egy pikoló világos" című magyar filmet is, s komoly fenntartásai vannak a filmmel kapcsolatban. Esztétikai kifogásait föltétlenül meg kell örökíteni a magyar sajtóban, már csak filmművészetünk további fejlődése érdekében is. Buchwald ezt írta:

„Összehasonlítva a filmben szereplő fiatalembereket a mi srácainkkal, a magyarok úgy viselkednek, mint templomi karénekesek. Nem hiszem, hogy egy newyorki utcasarki verekedésben öt percnél tovább kitartanának."

Kulturfront

Karikatúrák epigrammákban

A FESTŐ

Te nem festesz mást, csak nagyméretű képet
és ha az utókor majdan számbavesz,
valahogy eképpen szabja meg értéked:
„Nagy festő volt — 4x3 méteres!"

A ZENESZERZŐ

Nem loptál te életedbe
mástól még egy hangjegyet se.
Ott volt számodra a folklor
— megéltél a közvagyonból.

A KARMESTER

Fenn a dobogón a vezérkönyvet nézed.
Attól el nem térnél jottányit soha.
S mert a művészethez te keveset értesz,
így lettél a zene hivatalnoka.

AZ ÍRÓ

A stílusod: dagály. Nincsen benne varázs.
Fölös szóktól duzzad, mint a tenger árja,
mert nálad soha sincs holdfogyatkozás
— szavad tengerének soha sincs apálya.

A KRITIKUS

Sok-sok körmondatod, mintha rejtvény lenne,
s megfejtésük azért okoz annyi kínt.
mert bárhogy olvasom egynek sincs értelme,
se vízszintesen — se lóugrás szerint.

A SZÍNÉSZ

Ha tehetnéd, szobrot emelnél magadnak.
Önnön művészeted rajongója vagy.
Volnál te mindössze csak páránya annak,
mint amilyen nagynak képzeled magad!

Sziklai Jenő

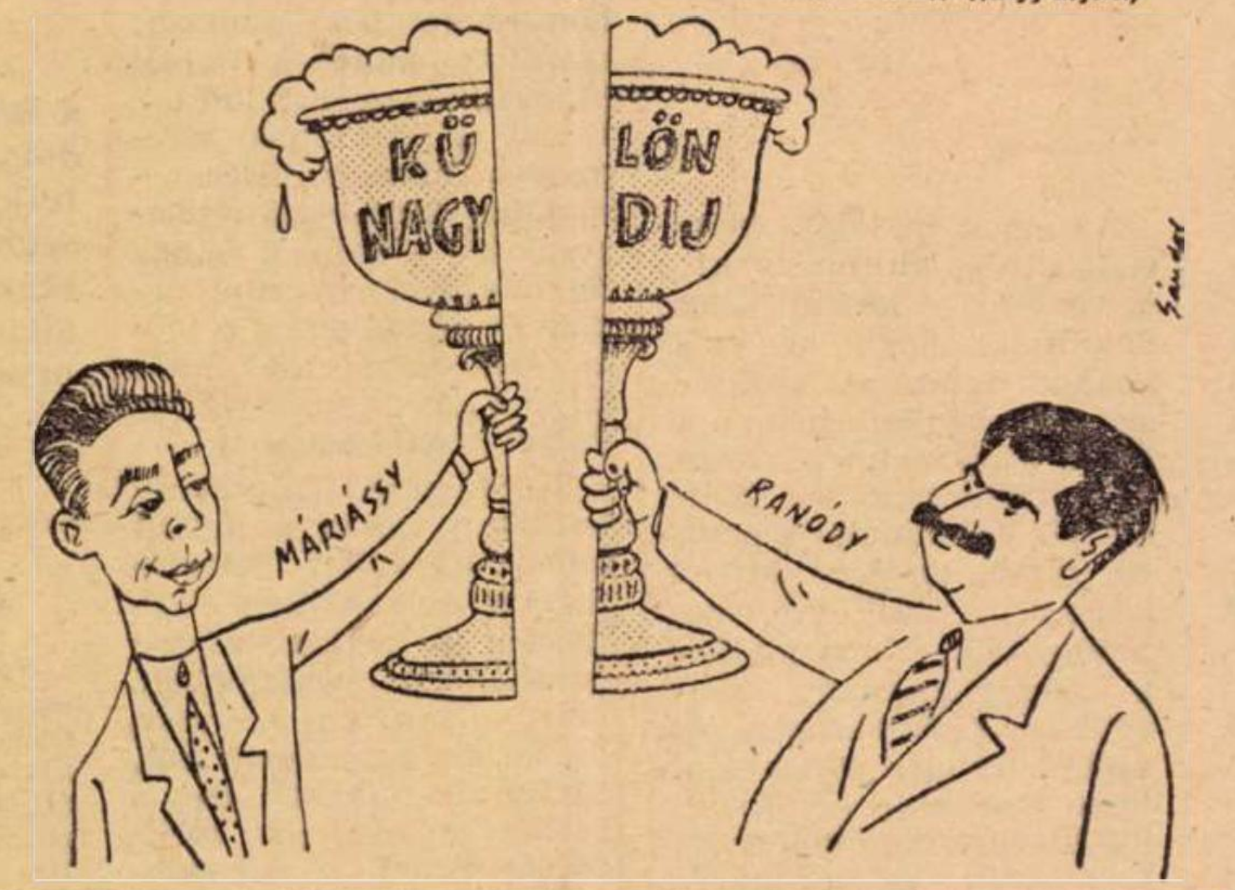
A Híradó mozi

műsoráról ejtettem néhány zokszót a Ludas Matyi legutóbbi számában. Vértes Györgyné, a mozi üzemvezetője most levélben arról értesít, hogy a bírálatot jogosnak tartja, őt magát is kínosan lepte meg, hogy mit játszik a mozija, melynek műsorát ő állítja össze. Bármilyen különös, így van: a mozi üzemvezetője csak címek alapján állítja össze a műsort, a MOKÉP nem ad lehetőséget arra, hogy a műsorszerkesztő, aki felel a műsor színvonaláért, láthassa is azt a filmet, amit a műsorára tűz. Irónikus zokszavaimat tehát ezennel azok címére küldöm, akik Vértes Györgynét megg átolják abban, hogy műsorszerkesztői tisztét a lehető legjobban lássa el. Ami Vértesné levelének utolsó mondatát illeti: hogy tudniillik egy műsor hibája jellemző-e a mozi egész műsorára, azt felelem: nem, legkevésbé sem. A Ludas Matyi feladata azonban nem az, hogy az 51 jó műsort dicsérje, hanem az, hogy az 1 rosszat megrója.

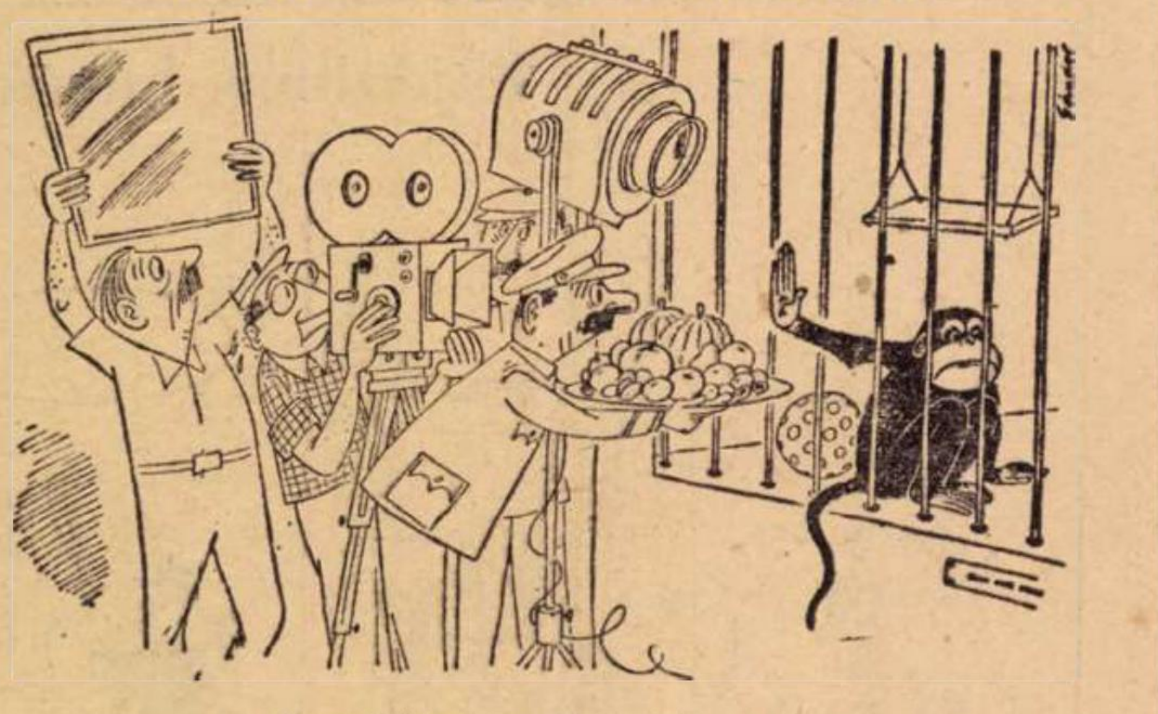
l.

Győztesek koccintása

(A „Szakadék" és az „Egy pikoló világos" nyerte a Karlovy-vary-i Filmfesztivál külön nagydíját.)

Színesfilm készül az Állatkertről

— Ennyiért nem játszom!...

Kölcsönösség

Bessenyei, az állatkerti Bob herceg egyik főszereplője. Képünk a Nemzeti Színház várható új Othellójáról:

— *Hah, cica, más eszi azt a csöpp kis szád?!*

Nyári telefonbeszélgetés

FÉRJ (telefonál): Halló... én beszélek!

FELESÉG: Szervusz, édes. Mi újság?

FÉRJ: Csak azért hívtalak, hogy ne felejtsd el: augusztus hetedikére érvényes az a két jegy, amire az van nyomva, hogy július tizennégy.

FELESÉG (közbevág): Mindjárt előveszem... *(Leteszi a kagylót a készülék mellé.)*

FÉRJ (kiabál): Nem fontos... Halló...

FELESÉG (visszajön): Itt van... Egressy Gábor Színpad vendégjátéka a Kulich Gyula Szabadtéri Színpadon. Remek operettet adnak...

FÉRJ (ideges): Tudom! Főszerepben...

FELESÉG (hirtelen): Jézusmária!

FÉRJ: Dehogy. Azt hiszem, a Mezey Mária.

FELESÉG: Jézus Mária! Lejártak! Július 14-én volt az előadás.

FÉRJ: Most mondom, hogy augusztus hetedikére érvényesek. Rossz idő esetén augusztus 18-án.

FÉRJ: Értsd meg, fiam, július 14-én nem volt előadás.

FELESÉG: Hát mi volt?

FÉRJ (dühös): A Bastille lerombolása!

FELESÉG: Főszerepben?

FÉRJ (még dühösebb): Robespierre!

FELESÉG: Erről jut eszembe... A Bahcsiszeráji szökőkútat is mióta ígéred.

FÉRJ: Itt a zsebemben két jegy a Margitszigeti Szabadtéri Színpadra. Július 26-i jegyek, érvényesek augusztus 12-re. Rossz idő esetén augusztus 21-re.

FELESÉG: Július 26. is elmúlt már. Te csak lejárt jegyeket veszel?

FÉRJ: Értsd meg, könyörgöm, nem jártak le. A Szabadtéri Színpadokkal ez így van. Rossz az idő, elmarad az előadás, új időpontot tűznek ki.

FELESÉG: Most mikor megyünk tulajdonképpen színházba?

FÉRJ: Borzasztó, hogy sosem figyelsz arra, amit mondok. Elég értelmesen elmondtam. Azok a jegyek, amikre az van nyomva, hogy augusztus 7, azok érvényesek július 14-én. Illetve... fordítva.

FELESÉG (közbeszól): Négy!

FÉRJ (kiabál): Kettő!! Előbb kettő. A hamutartó alatt. Július 14-re. Ez a kettő érvényes volt július 21-re, most érvényes augusztus 7-re. Érted?

FELESÉG: Értem.

FÉRJ: Aztán van két másik jegyünk. A zsebemben. Július 26-ra. Azt érvényesítették előbb július 31-re, aztán augusztus 4-re, most érvényes augusztus 12-re! Érted?

FELESÉG (hirtelen): Ki az a Kulich Margit?

FÉRJ: Gyula.

FELESÉG: Margitot mondtál. Hogy a Kulich Margit Színpadra szólanak a július 7-i jegyek, amik érvényesek július 14-én. Ami különben is elmúlt.

FÉRJ (ordít): Nem múlt el! Értsd meg végre... júliusban elmegyünk az Egressy Margit... ördögöt, már azt se tudom, mit beszélek... Egressy Gyula vendégszigete a Margit Gyula téri szabadtéri szökőkúton. Július 7-i jegyek, érvényesek augusztus 29-re, rossz idő esetén május 3-án, megismételve a Kulichszeráji Egressy téri Gyulán. Viszont az Állami Egressy Opera bemutatja neked a Bahcsiszeráji Margitot, az augusztus 7-i jegyek érvényesek november 4-én a tizenkettes buszon két terhes anya ülőhelyre. Rossz idő esetén december 14-én, a lépcsőn. *(Fujtatva abbahagyja.)*

FELESÉG: Csak egyet nem mondtál meg!

FÉRJ (megadóan): Mit?

FELESÉG: Hogy a Bastille lerombolását július 14-ről rossz idő esetén mikorra halasztották?

Vajda Albert

Öten a hazaérkezett Állami Népi Együttesből

(Edma rajzai)

RIGÓ KÁROLY,

a népszerű nagybőgős arról híres, hogy bárhová került eddig, még az együttes, mindenütt volt ismerőse, akit keblére ölelhetett. Genovában váratlanul azt állította Rigó Károly, hogy itt aztán ő sem ismer senkit. Nem akartak hinni neki, mire fogadást kötött... És abban a pillanatban valaki elkiáltotta magát:

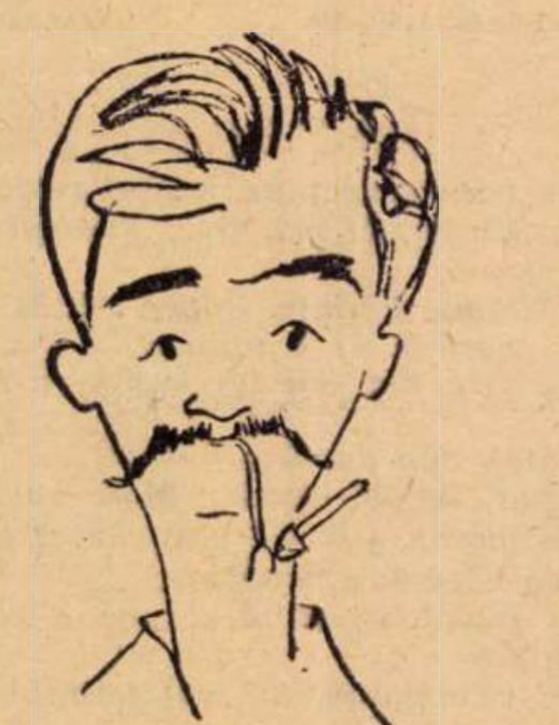
— Rigó, Rigó! Gyere gyorsan, valaki keres...

A genovai ismerős meg volt győződve arról, hogy Rigó Károly a viszontlátás örömétől könnyezik, pedig csak azt a huszast siratta, amit elveszített.

TARCZI ZOLTÁN

szerint ez a túrné a lakodalmak jegyében folyt le. Ötvenhárom lakodalom volt összesen. Ötvenkét ecseri lakodalmast mutattak be színpadon. Ezeknek a közönség örült. Az ötvenharmadik lakodalomnak, amelyik Mészáros Ferenc és Torma Magda esküvőjét követte, az együttes örült, mert ez valódi lakodalom volt.

VARADY GYULA

meséli, hogy az egyik angol lap röviddel megérkezésük után egy „jólértesült" újságíró tollából közölt cikket. A cikkben a többi között szó van az együttes egyik hatalmas lelakatolt ládájáról, amelyre rá volt írva, hogy „Törékeny", „Ne forgassuk!". A jólértesült újságíró szerint ebben a ládában tartja az együttes a vodka és egri bikatej készletét. Pedig csak az üveges tánc felszerelése volt benne...

SZOBEK MÁRTA,

az együttes szólóénekese mesélte, hogy Párizsban érkezésükkor az énekkar egyik tagja fel akarta keresni azokat a helyeket, ahol a múlt évi út alkalmával megfordult. Azonban az énekes kislány eltévedt s egyetlen helyet sem talált meg. Amikor végre rátalált társaira, riadtan kérdezte: Gyerekek, mi valóban Párizsban vagyunk?

SOMOSI IBOLYA

és még néhányan az együttesből a londoni utcákon sétálva egy tolldíszes, mokaszinos, valódi indiánra leltek. Az indián éppen röpcédulák osztogatásával foglalatoskodtt. Somosiéktól kiváncsiskodva kérdezte, hogy honnan valók.

— Magyarok vagyunk, — mondták neki, mire az indián vigyorgó arccal, torkaszakadtából felkiáltott:

— Éljen Kossuth! Éljen Andrássy! Éljen Kossuth, éljen Andrássy!

Így vonultak be a színházba a klabáló indián kíséretében, akiről útközben kiderült, hogy magyar tudományát valamikor régen a Városligetben szerezte, ahol kikiáltó volt.

Le a bürokráciával!

Zűrzavar a „kiszállás" körül

Egy csúnya címmel ismertetjük meg az olvasót.

„Kiküldetési utasításkivonat."

Ezt olvashatjuk azokon a kis cédulákon, amelyeket egy idő óta minden kiküldetésben lévő dolgozó köteles magával vinni.

Miért van szükség a cédulára? Azért, hogy abban az esetben, ha a kiküldetés helyén a szállodában nem kapni helyet, a cédulát aláírathassák a szállodával, amely ezzel igazolja, hogy nem tudott szállást biztosítani és így a fél jogosan vesz igénybe magánszállást. A kiküldő vállalat ugyanis csakis ebben az esetben téríti szállásköltségét.

Na, most képzeljük el: ha valaki olyan városba megy ahol nemcsak egy szálloda van, hanem kettő, vagy mint például Budapesten, húsz vagy huszonegy, akkor éjnek idején végig fogja csámborogni mind a huszonegy szállodát, hogy az aláírásokat megszerezze. Mert valamennyi szálló igazolása kell, hiszen lehet, hogy a huszonegyedikben van szoba. Hajnaltájt azután elégedetten nyúlik el valamelyik magánszálláson, vagy a liget egyik padján, zsebében szállodák igazolásával. Igaz, hogy egész éjjel nem aludt, de az igazolások megvannak, így most már el lehet számoltatni a tízforintos magánszállási költséget!

Értelmetlen ez a rendelkezés azért is, mert ki az a bolond, aki inkább megy kényelmetlen magánlakásba éjszakázni, mint a kényelmes szállodába?

És még valamit. A magánosok csak tíz forintot kaphatnak. Ezért az összegért senki se hajlandó tiszta ágyneműt húzni és a szobát kiadni. Legalább huszat kérnek és a fél ráfizeti a másik tíz forintot. Ha a szálló közel harminc forintot kap egy szobáért, miért nem engedélyeznek a magánosok részére is ennyit, hogy a kiküldetésben lévő dolgozó ne fizessen rá a vidéki kiszállásra?

Vizsgálják felül ezt a kiküldetési rendelkezést!

Egy perc tudomány

Tudja-e...

...hogy a legforgalmasabb KÖZÉRT-ek előtt néha félnapig állnak az egymásba rakott gyümölcsös- és zöldséges-ládák, s ilyesmi Európa egyetlen fővárosában sem látható?

...hogy a Gellért-fürdő kellemetlen hangú bemondója kétpercenként fülébe dörgi a fürdőzőknek a legújabb filmek címét?

...hogy a legújabb pesti divat szerint a legnagyobb és legszebb éttermek kirakatait fagylaltárusítással csúfítják el?

...hogy az autóbuszokon azért nincsen elég ablak nyitva, mert munkaidő után a garázsban a kalauzoknak kell visszacsavarni az ablakokat?

...érthetetlenül mindenütt málnának adják el a narancsízű szörpöt?

...este kilenc óra után túlságosan sok villamost és autóbuszt vonnak ki a forgalomból és ezért néha negyedóráig kell várakozni a járművekre?

Panaszkodik az Üllői út 23.

Tulajdonképpen semmi okuk sem lehetne a panaszkodásra, hiszen egy évvel ezelőtt az egész házat rendbehozták és ennek kapcsán minden la-

kásba bevezették az ipari áramhoz szükséges vezetékeket is. Nem is panaszkodtak addig, míg ki nem derült, hogy a beszerelt vezeték olyan megterhelést, amit a ház jelent, nem bír el. Sőt: még ekkor sem panaszkodtak, hiszen valamennyi lakó, aki konnektort, vagy valami egyebet szereltetett be, azt hitte, hogy az illetékesek intézkednek és ha rögtön nem is, de nemsokára lesz áram.

Azonban most már panaszkodnak, mert nemcsak hogy intézkedés nem történt, de minden utánjárás ellenére még kilátás sincs arra, hogy lesz valamikor áram...

Vajon ki és miért végeztette el ezt a felesleges munkát?

Soron kívül...

A titkárnő szertartásos mozdulattal először szájához emelte a tenyérnyi bélyegzőt majd rányomta az aláírt engedély kellős közepére.

— Soron kívül elintéztük — mosolygott rám, miközben átnyújtotta az írást.

Meghatottan a kedvességtől köszönetet rebegtem, amiért a minisztérium megdöntötte a belépési engedélyek kiadásának gyorsasági rekordját. A sajtóosztály vezetője ugyanis soron kívül szignálta a kérést. Az illetékes előadó soron kívül gondjaiba vette az ügyet és soron kívül gépelték le az engedély szövegét, amely szerint fotoriporter társaságában megtekinthetem a Székesfehérvári Motorjavító Vállalatnál gyártott törpeautókat. Ezt pecsét, aláírás és a 3627-es iktatószám szentesítette!

Mondanom sem kell, hogy az engedélynek és a gyors elintézésnek nagyon örültem, egészen másnap reggelig, amikor a Székesfehérvári Motorjavító Vállalat kapujában kiderült, hogy a soron kívül kiadott engedélynek nem sok hasznát vehetem. Az történt hogy a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium kiállította, iktatta, aláírta és lepecsételte a belépési engedélyt egy olyan vállalathoz, amely soha nem tartozott irányítása alá! És mindezt soron kívül!

(gy)

Bonyodalom egy lúdtoll körül

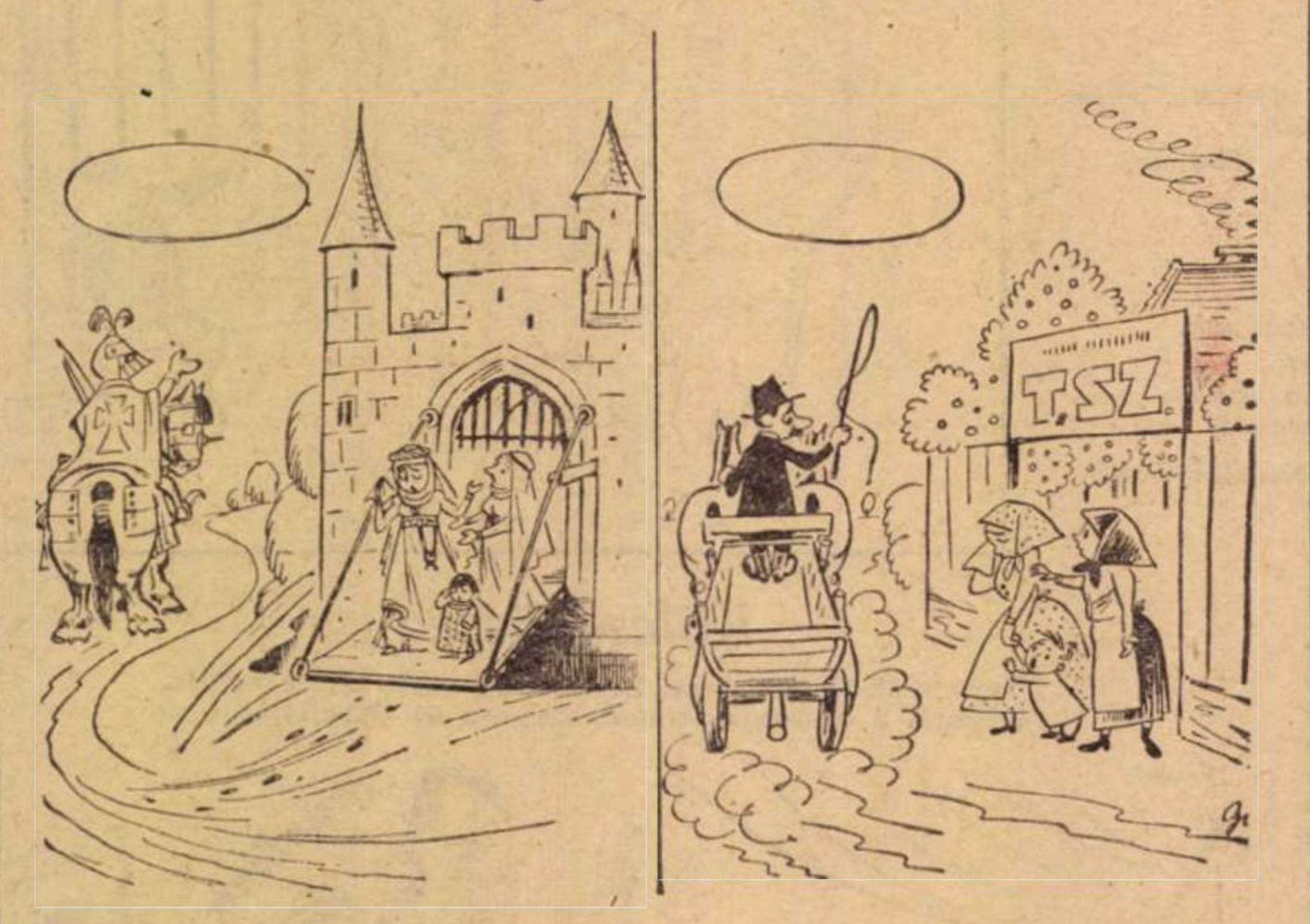

Az egyik budafoki honvédalakulat kultúrcsoportja versenyre készült. Ugy döntöttek, hogy az előadandó darabhoz szükséges jelmezféleségeket a Bécsi utcai Jelmez-, Népi Táncruhakészítő és Kölcsönző Vállalattól szerzik be. Igy is történt. Mikor azután a kultúrverseny befejeződött, visszavitték a kölcsöntárgyakat, kifizették a kölcsöndíjakat és azzal tértek nyugovóra, hogy részükről a kölcsönügylet egyszersmindenkorra lezárult. Alig szunyókáltak azonban a versenyen szerzett babéraikon, amikor a fenti vállalat levélben figyelmeztette a honvédeket, hogy a visszaszállított kellékek közül hiányzik egy darab lúdtoll. Ennek a lúdtollnak késedelmes visszaszállítása — mondja oktatólag a jelmezesek két aláírással és egy ügyintézővel nehezített levele — *akadályozza a többi kultúrcsoportok munkáját s ezzel a kultúrforradalom eredményeit is.*

Szerencsére honvédeink tisztában voltak a lúdtoll kultúrforradalmi jelentőségével és gondosan elhelyezték az egyik visszaadott kölcsöncsizmában. Még elgondolni is rossz, mi történne a magyar kultúrforradalommal, ha a csizmában mégsem találnák meg azt a bizonyos lúdtollat!...

(bernáth)

Fájdalmas búcsú

1256

— Hova megy a férjeura?
— A Szentföldre!... Ki tudja, mikor jön vissza...

1956

— Hova megy a férjeura?
— A Tüzép-telepre építési anyagért... Ki tudja, mikor jön vissza...

Kérdezz — felelek

A napokban megkaptam az Operaház Erkel Színházának bérletét, amelynek hátoldalán ezekre a kérdésekre kellett feleletet adnom:

A bérlő neve:
Jelenlegi foglalkozása:
A munkahely címe:
Szakmai képzettsége:
Munkahely megnevezése:
Lakcíme:

Mindezen kérdésekre könnyedén megfeleltem, de mivel feledékeny ember vagyok, így utólag közlöm még az Operaház Erkel Színházával, hogy lúdtalpam is van és ezenfelül anyai nagynéném kiváló egészségnek örvend.

Szécsi István gépészmérnök

Menüben drágább?

A Rákóczi úti Népbüfében ettem egy nyolcforintos menüt. Csontlevest, vagdalthúst, babfőzeléket és egy darab mignont kaptam. Étkezés közben megnéztem az étlapot és megtudtam, hogy a csontleves 1.40, a vagdalthús babfőzelékkel 4.70 és a mignon 1,10 forint. Ez összesen csak 7.20 forint.

Miért büntetik azt, aki menüt eszik?

SZÉCSI ÁGNES
V. Rosenberg-házaspár u. 21.

A beteg is menjen szabadságra?

A hirdi gyógyszertárban fájdalomcsillapítót akartam vásárolni, azonban meglepetten vettem tudomást a következő tábláról: „Július 9-től augusztus 2-ig szabadság miatt zárva!" Vajon úgy gondolja a Gyógyszertár Vállalat, hogy Hirden mindenki egészséges, amíg a gyógyszerész letölti szabadságát? Vagy gyalogoljunk öt kilométert a legközelebbi község gyógyszertáráig? Azt hiszem, mindkét megoldás helyett jobb lett volna, ha a Gyógyszertár Vállalat erre az időre helyettesről gondoskodott volna.

Kassai Béláné,
Hird

Bocsánat, váltás!

Tízperces várakozás után felhorkantam:

— Mi az, kérem, itt ma nincs kiszolgálás?

Az üzletvezető:

— Kis türelmet kérünk. Éppen váltás van.

Jól van, gyerünk át a pulthoz. Állva is lehet inni egy feketét. A pénztárgép felé két női fej hajlik, a harmadik kis távolból jegyezget.

— Kaphatok egy duplára blokkot?

— Bocsánat, később tessék! Most váltás van.

A taxiállomáson a kocsi előtt két sofőr számolgat. Iratokkal a kezükben, alig néznek a vendégre.

— Kicsit tessék várni. Átveszem a kocsit. Váltás.

— Mehetünk?

Utazzunk villamoson. Sikerül feljutni. Kérek egy átszállót, tessék egy tízes.

— Aprót kérek.

Nincs. Vita. Enyhe ingerültség. Éles szóváltság. A kalauz méltóságteljesen idézi a paragrafust:

— „Az alkalmazott váltásra nem kötelezhető."

Végre egy hely, ahol nincs váltás.

(s.)

TÁVIRAT

**Ludas Matyi szerkesztősége,
Budapest.**

13 nap óta Fonyód Balatonfenyves körzet és a Balatonnagybereki Állami Gazdaság sokezernyi dolgozójának orvosi ellátását egyedül végzem, teljes kimerülés határán vagyok. Egyeztető bizottságban és munkaértekezleteken hiába kérek segítséget. Veszélyben a két nyári balatoni körzet és az állami gazdaság betegellátása, valamint egy körzeti orvos egészsége. Ludas, segíts! S. O. S.

DR. MÁTÉ SÁNDOR
körzeti orvos, Fonyód

Miért hirdetik?

Kazincbarcikán az elmúlt négy hét alatt a miskolci Déryné Színház a „Pillangókisasszony"-t, a rudabányai színjátszók az „Egy marék boldogság"-ot, az egri színház pedig a „Zsuzsi kisasszony"-t hirdette. Mindhárom előadás elmaradt. Nem kár a falragaszokért?

Leértékelt jutalom

A legutóbbi szakszervezeti taggyűlésen jóleső és megtisztelő kitüntetés ért. Jó munkám elismeréséül pénz- és oklevéljutalomban részesültem. Mikor a szakszervezet elnöke átadta a jutalmat, a kartársak közrefogtak, gratuláltak, én pedig boldogan szorongattam előbb kartársaim kezét, majd a pénzjutalmat és a hatalmas oklevelet. A pénznek nagyon örültem, de büszke voltam az oklevélre is, mert úgy gondoltam, hogy a pénz hamar elfogy, de az oklevél megmarad és unokáim majdan tudomást vesznek arról, hogy a nagypapa 1956-ban milyen kiváló munkát végzett!

Otthon aztán, amikor elővettem az oklevelet, hogy gyönyörködjem benne, az alján, jó nagy betűkkel elhelyezve ezt olvastam: „FOGYASZTÓI ÁRA 1 FORINT". Hát kedves illetékes, aki ezeket az okleveleket gyártod, vedd tudomásul, hogy ez így nagyon ízléstelen és azt hiszem, ebben mindazok egyetértenek velem, akik ilyen „Fogyasztói ára 1 forint" feliratú oklevelet kapnak jó munkájukért.

Rajk Andor
Bp., VI., Sztálin út 2.

Március 8-i

számunkban megírtuk, hogy Tóth Károlyné (Bp., VIII., József u. 11.) lakásában a födém rossz és a lakók életveszélyes körülmények között élnek. A VIII. kerületi Ingatlankezelő, amely idestova három éve húzza-halasztja a mennyezet megjavítását, elolvasta cikkünket és nyomban intézkedett, hogy a munkát — továbbra se végezzék el. Tekintve, hogy rendelkezés írja elő az ügyek kivizsgálását és a válaszadást, a VIII. kerületi IKV vezetősége utasítást adott, hogy Tóthné esetét továbbra is fektessék el és a cikkre egyáltalán ne válaszoljanak. Vagy nem ez történt? Ha nem, akkor miért nem javítják meg a mennyezetet és miért viszik annyira túlzásba a papírtakarékosságot, hogy nem is válaszolnak?

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

Molnár Károly (Alsóújlak, Hámán K. u. 4.) rosszminőségű építőanyagát a vasvári TÜZÉP-telep kicserélte.

Kacziba János állatorvos (Cered) békekölcsönkötvényeit az OTP-tól megkapta.

Arus István (Orosháza, Csendes u. 8./a.) elmaradt táppénzét a pécsi SZTK-alközpont kifizette.

Hegedüs László (Gyál, Szt. István u. 14.) tévesen kivetett adóhátralékát a dabasi Járási Tanács törölte.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FOLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő) TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100 142—220.
Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest V., József nádor tér 1. távb.: 180—850 Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5170
Szikra Lapnyomda, Budapest VIII., Rökk Szilárd utca 6 — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám 409 000.